

دوره انتقال قدرت ریاست جمهوری

وزارت امور خارجه ایالات متحده / اداره برنامه های اطلاعات بین المللی
U.S. Department of State / Bureau of International Information Programs

وزارت امور خارجه ایالات متحده / اوت 2008
جلد 14 / شماره 1
<http://www.america.gov/publications/ejournalusa.html>

اداره اطلاعات بین المللی:

همانگ کننده: جرمی اف. کورتین
تدوینگر اجرایی: جانان مارگولیس

کارگردان هنری: جرج کلاک
سر دبیر: ریچارد دبلیو. هاکابی
دستیار مدیر تدوین: شارلن پورتر
مدیر تولید: سوزان ال. داتر
دستیار مدیر تولید: کلوه دی. الیس
تهیه کننده تارنما: جانین پری

سر دبیر کی: کتلین هوگ
تدوین تصاویر: مگی جانسون اسلیکر
طراح روی جلد: مین یو
متخصص منابع: آنتیا ان. گرین
ایونوا چوهه

اداره برنامه های اطلاعات بین المللی وزارت امور خارجه ایالات متحده هر ماه يك مجله الكترونيكي تحت عنوان مجله الكترونيكي ایالات متحده آمریکا (eJournal USA) منتشر می کند. این مجلات مسائل مهم پیش روی ایالات متحده و جامعه بین المللی، و همچنین جامعه، ارزشها، افکار و موسسات ایالات متحده را مورد بررسی قرار می دهند.

هر ماه يك مجله جدید به زبان انگلیسی منتشر می شود و سپس نسخه های آن به زبان های فرانسه، پرغالی، روسی و اسپانیایی انتشار می یابند. بخش های منتخبی از آنها به زبان های عربی، چینی و فارسی منتشر می شوند. هر مجله بر اساس شماره و جلد آن مشخص می شود.

آرا و نظرات مطرح شده در این مجله ها لزوماً نشان دهنده دیدگاه ها و یا سیاست های دولت ایالات متحده نمی باشد. وزارت امور خارجه در قبال محتویات و امکان دسترسی دایمی به تارنماهای اینترنتی که بازدیدکنندگان را به این مجله ها ارجاع می دهند، هیچ مسئولیتی ندارد؛ اینگونه مسئولیت ها صرفاً مربوط به ناشرین آن تارنماها می باشد. امکان چاپ مجدد و ترجمه مقالات، عکس ها و تصاویر این مجله ها در خارج از ایالات متحده وجود دارد، مگر اینکه به طور صریح به محدودیت های حق چاپ انحصاری اشاره شده باشد، که در چنین مواردی باید از دارنده حق چاپ انحصاری ذکر شده در مجلات کسب اجازه گردد.

اداره برنامه های اطلاعات بین المللی وزارت امور خارجه نسخه های کنونی و قبلی این مجلات را در قالب های مختلف الكترونيكي در آدرس اینترنتی:

<http://www.america.gov/publications/ejournalusa.html>
در دسترس قرار داده شده است. نظرات و پیشنهادات خود را می توانید به سفارت آمریکا در منطقه خودتان و یا به هر يك از دفاتر ویراستاری ارسال نمایید:

Editor, eJournal USA
IIP/PUBJ
U.S. Department of State
4th Street, SW 301
Washington, DC 20547
United States of America
E-mail: eJournalUSA@state.gov

تصویر روی جلد: کاخ سفید © Jupiter Images

درباره این شماره

ما غالباً درباره آشفته‌گی پیش از، در جریان، و پس از انتخابات در سرتاسر جهان می‌خوانیم یا می‌شنویم. با این حال خاصیت مهم دموکراسی در ایالات متحده که مرتباً تکرار می‌شود، انتقال آرام قدرت از یک رییس جمهوری به رییس جمهوری بعدی است. آمریکایی‌ها می‌دانند که چه زمانی انتخابات رییس جمهوری منتخب بعدی برگزار خواهد شد - هر چهار سال، سه شنبه بعد از اولین دوشنبه ماه نوامبر. و روز 20 ژانویه سال بعد قدرت به رییس جمهوری منتخب جدید (یا دوباره انتخاب شده) منتقل خواهد شد.

ما در این شماره از نشریه الکترونیکی آمریکا، همزمان با به وقوع پیوستن یک انتقال قدرت دیگر ریاست جمهوری ایالات متحده، سعی کرده ایم که چشم اندازی به این روند، شامل برخی از پیشینه های تاریخی را به خوانندگان خود ارائه کنیم.

کارشناسان، استیون هس، کرت کمپیل و مارتا کومر درباره روند انتقال قدرت، لزومات سیاست خارجی و هنر روابط رسانه ای آن بحث می‌کنند. جان بروک یکی دیگر از کارشناسان، تشریح می‌کند که زمانی که یک رییس جمهوری مجدداً انتخاب می‌شود، چه اتفاقی می‌افتد، انتقال قدرت از نوعی دیگر.

مصاحبه‌هایی با ریچارد رابلی دموکرات، وزیر آموزش و پرورش بیل کلینتون و استوارت هالیدی جمهوریخواه، یکی از اعضای گروه انتقال قدرت جورج دبلیو بوش، این روند را با نگاهی از داخل توصیف می‌کند. تری گوود، مدیر سابق دفتر مدیریت اسناد کاخ سفید، نگاهی به انتقال‌های قدرت را از نطقه نظر آن دسته از کارمندان دولت که طی چندین دولت پیاپی بر سر کار هستند، ارائه می‌کند.

ستون‌های خبر جانبی و یک گالری عکس به پرسش‌ها پاسخ می‌دهد و مطالب جالب توجه را درباره انتقال قدرت‌های ریاست جمهوری و مراسم تحلیف در کل تاریخ ایالات متحده ارائه می‌کند.

تری گوود، به عنوان یک فرد کارکن در چندین انتقال قدرت، آن را به این صورت جمع‌بندی می‌کند: "و با پایان یک دوره، دوره دیگری آغاز می‌شود. دموکراسی آمریکایی در عمل."

- هیئت سردبیری

وزارت امور خارجه ايالات متحده آمريکا / ژانويه 2009 / جلد 14، شماره 1

<http://www.america.gov/publications/ejournals.html>

<p>رئيس جمهوری آمريکا و مطبوعات 22
نوشته مارتا جوينت کومار، دانشگاه تارسن
يک پژوهشگر روابط پيچيده بين رئيس قوه مجريه و
رسانه ها را توضيح می دهد.</p> <p>برای بایگانی 31
نوشته تری گود
يک مدير باز نشسته اداره بایگانی، در باره انتقال ها،
از دیدگاه آن دسته از کارمندان دولت که در مشاغل
خود ابقاء شده و با دولت های متوالی کار می کنند
صحبت می کند.</p> <p>انتقال به دوره دوم ریاست جمهوری 37
نوشته جان پی. برک، استاد دانشگاه ورمونت
يک پژوهشگر ریاست جمهوری توضیح می دهد
چطور وقتی یک رئيس جمهوری، مجدداً انتخاب می
گردد، نیز مشمول تشریفات انتقال می شود.</p> <p>پرسش های متداول دوره انتقال 41
پرسش های متداول در باره انتقال های ریاست
جمهوری</p> <p>منابع بیشتر 43</p> | <p>فهرست کاری روسای جمهور تازه 3
نوشته استفن هس، مؤسسه بروکینگز
يک کارشناس، مجموعه ای از برداشت کلی در
باره انتقال های ریاست جمهوری، از جمله برخی از
مدارک تاریخی را تهیه می کند.</p> <p>حکومت کردن با مبارزات انتخاباتی تفاوت
می کند 7
مصاحبه با ریچارد دبلیو. رایلی، وزیر سابق آموزش
و پرورش
يک عضو کابینه بیل کلینتون، تجارب خود را به
عنوان یکی از اعضای دولت شرح می دهد.</p> <p>کارکنان یعنی خط مشی 11
يک عضو گروه تیم انتقال بوش و معاون مدير امور
استخدامی کاخ سفید در سال های 2001 - 2000
رهنمود هائی برای اداره نظام امور استخدامی تهیه
می کند.</p> <p>آیا می دانستید؟ 21</p> <p>سیاست خارجی و چالش های امنیت ملی 22
نوشته کرت ام. کمپیل
يک تحلیل گر معروف در باره بعضی از خطرات
مهم و امکاناتی که دولت جدید با آن روبرو است،
بحث می کند.</p> |
|--|---|

فهرست کاری روسای جمهور تازه

نوشته استفن هس

برنده انتخابات، همان طور که در قانون اساسی تأکید شده، به مقام ریاست جمهوری را می رسد. "در هنگام ظهر روز بیستم ژانویه". فاصله میان پایان انتخابات و آغاز کار رییس جمهور یک پدیده صرفاً آمریکایی است. دسراسر جهان توجه زیادی به دوره ای می شود که رییس جمهور تازه هنوز قدرت را در دست نگرفته است. در این دوره، سابقه آشفتگی و حتا گهگاهی پیامدهای هولناک سیاسی هم وجود داشته است. این اتفاق در نظام های پارلمانی که جابجایی دولت بلافاصله انجام می شود، رخ نمی دهد.

موضوع فاصله میان انتقال دولتی به دولت دیگر در آمریکا، به آغاز تاریخ این کشور در قرن هجدهم باز می گردد، یعنی زمانی که جاده های ناهموار، در گردآمدن اعضای جدید دولت مشکل ایجاد می کرد. البته رؤسای جمهور کار خود را روز ۴ مارس آغاز می کردند، تا این که در سال ۱۹۳۳ این تاریخ به ۲۰ ژانویه تغییر یافت. از آن تاریخ به بعد، رؤسای جمهور از جمله دوايت آیزنهاور (که در سال ۱۹۵۲ انتخاب و در سال ۱۹۵۳ سوگند یاد کرد)، جان کندی (۶۱-۱۹۶۰)، ریچارد نیکسون (۶۹-۱۹۶۸)، جیمی کارتر (۷۷-۱۹۷۶)، رونالد ریگان (۸۱-۱۹۸۰)، جورج اچ دبلیو بوش (۸۹-۱۹۸۸)، بیل کلینتون (۹۳-۱۹۹۲)، و جورج دبلیو بوش (۰۱-۲۰۰۰) با میزان موفقیت متفاوتی تلاش کرده اند دولت خود را در کمی بیش از ۱۰ هفته اول تعیین شده، تشکیل دهند.

کار آنها به مراتب دشوار تر از شخص نخست وزیر در نظام پارلمانی می باشد که کار خود را با کابینه ای متشکل از مخالفان دولت قبل آغاز می کند یا با کابینه ای که قبل از روی کار آمدن در تبعید بوده است. رییس جمهور منتخب در آمریکا باید از صفر شروع کند. به علاوه، هیچ یک از کاندیداها تا قبل از جیمی کارتر در سال ۱۹۷۶، پیش از انتخاب شدن برنامه ریزی نکرده بودند. در دنیای سیاست، عقل سلیم حکم می کند که رأی دهندگان نسبت به کاندیدایی که پیروزی خود را مسلم می داند، دید چندان مثبتی نداشته باشند. حتا اکنون نیز برنامه ریزی های پیش از موقع، با ملاحظات زیادی انجام می شود.

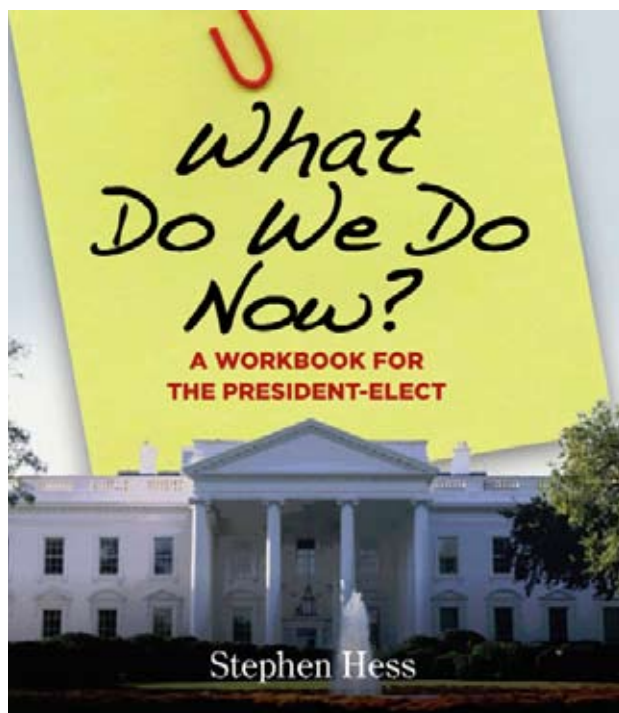
انتخاب کابینه

اولین اقدام رییس جمهور منتخب در جهت انتقال دولت، انتخاب کارکنان کاخ سفید و اعضای کابینه است. این اقدام بسیار متهورانه تر از اقدام مشابه در نظام پارلمانی است. در حالی که در نظام پارلمانی، نخست وزیر اعضای کابینه خود را از

وظایف رییس جمهور تازه را می توان در اصطلاح "سه چیز یعنی کارکنان، فرایند کار، و خط مشی خلاصه نمود. او باید جوابگوی تعهداتی باشد که در زمان مبارزات انتخاباتی خود از آنها صحبت کرده است. او به چه ترتیبی باید به تعهدات خود عمل کند؟ انجام برخی از آنها به مدتی وقت نیاز دارند. اما از آن جا که پرزیدنت فرانکلین روزولت در صد روز اول آغاز دوره ریاست جمهوری خود رکوردی در طی این دوره بر جای گذاشت، همه رؤسای جمهور می دانند که "۱۰۰ روز"، شاخصی است که رسانه ها از طریق آن به قضاوت درباره رؤسای جمهور می پردازند.

استفن هس، عضو ممتاز مؤسسه بروکینگز و استاد برجسته پژوهش درباره رسانه ها و امور عمومی در دانشگاه جورج واشنگتن است. تازه ترین کتاب او به نام اکنون چه کنیم؟ نام دارد که کتاب راهنمایی برای رییس جمهور منتخب است.

انتخابات ریاست جمهوری در ایالات متحده، هر چهار سال یک بار در روز سه شنبه بعد از اولین دوشنبه در ماه نوامبر - ۴ نوامبر در سال ۲۰۰۸ - انجام می گیرد و

Courtesy Brookings Institution Press

© AP Images

اعضای نخستین کابینه بیل کلینتون، اندکی بعد از این که در 22 ژانویه 1993 سوگند یاد کردند.

در کابینه جورج اچ دبلیو بوش. اما در زمان بیل کلینتون، تنها نیمی از کابینه متشکل از اعضای سفید پوست اروپایی تبار بود. چندگونگی در کابینه جورج دبلیو بوش به ترتیب زیر مشاهده می شد آمریکایی آفریقایی تبار (وزرای خارجه و آموزش و پرورش)، آمریکایی آسیایی تبار (وزرای کار و ترابری)، آمریکایی اسپانیایی تبار (وزیر مسکن و توسعه شهری)، و آمریکایی لبنانی تبار (وزیر نیرو).

رؤسای جمهور در مورد تعریف اعضای کابینه تا اندازه ای دارای آزادی عمل هستند، مانند زمانی که پرزیدنت بیل کلینتون سه زن را به تعداد اعضای کابینه اضافه نمود - سفیر آمریکا در سازمان ملل، رییس مشاوران شورای اقتصاد، و رییس سازمان محافظت از محیط زیست.

امور شخصی، خبرسازترین مسائل هستند، مخصوصاً زمانی که نامزدی، بر اساس اطلاعات به دست آمده، رد صلاحیت می شود. مثلاً صلاحیت دادستان کل، منتخب بیل کلینتون، در نوبت سوم مورد تأیید قرار گرفت. دیگر نامزدها هم بحث انگیز هستند و تأیید شدن صلاحیت آنها از سوی مجلس سنا، مانند آزمایش خبرگی سیاسی رییس جمهور تازه است. رد صلاحیت کاندیدای وزرات دفاع جورج اچ دبلیو بوش در سال ۱۹۸۹، اولین مورد

میان همکارانش در مجلس قانونگذاری انتخاب می کند، رییس جمهور منتخب آمریکا می تواند تور خود را تا هرکجا که می خواهد بگستراند، که معمولاً علاوه بر اعضای کنگره، شامل فرمانداران ایالتی، مقام های فعال در کار و تجارت، و استادان دانشگاه نیز می شود. برای دستیابی به این سمت ها، معمولاً بازار رایزنی میان افراد و گروه ها، و نیز گمانه زنی رسانه ها و مطبوعات داغ است. کابینه، متشکل از ۱۵ وزرات خانه است - وزرات های کشاورزی، بازرگانی، دفاع، آموزش و پرورش، نیرو، بهداشت و خدمات انسانی، امنیت کشور، مسکن و توسعه شهری، کشور، دادگستری، کار، امور خارجه، خزانه داری، ترابری، و امور سربازان سابق. هر وزرات توسط وزیر مربوطه اداره می شود که قبل از آغاز به کار، انتصاب او با کسب اکثریت آرای مجلس سنا باید مورد تأیید قرار بگیرد.

امروزه، رؤسای جمهور کوشش می کنند کابینه ای برگزینند که "به آمریکا شباهت داشته باشد". این تحولی اساسی نسبت به گذشته ای نه چندان دور است. به استثنای وجود تنها یک زن در کابینه آیزنهاور، کابینه های اولیه آیزنهاور، کندی، و نیکسون، همه متشکل از مردان سفید پوست بودند. در کابینه های ریگان و کارتر یک عضو آمریکایی آفریقایی تبار حضور داشت؛ یک آمریکایی آفریقایی تبار و دو آمریکایی اسپانیایی تبار

رد شدن یکی از اعضای منتخب کابینه جدید از سوی یک رییس جمهور در تاریخ بود. این مسائل در دسرافرین هستند و به منزله شاخصی در قضاوت های آتی در مورد رییس جمهور تلقی می شوند.

مسائل تشکیلاتی

گذشته از عناوینی که به عموم مردم نیز ارتباط پیدا می کند، رییس جمهور باید منتخب تصمیم گیری هایی انجام دهد که چندان هم عموم مردم به آن توجه نمی کنند. او چگونه کارکنان کاخ سفید را هماهنگ می سازد؟ چه کسی مستقیماً به او گزارش می دهد و چه کسی از طریق رییس دفتر کاخ سفید گزارش های خود را تسلیم ریاست جمهوری می کند؟ تا چه اندازه وجود تنش را در تدوین خط مشی های خود مجاز می داند؟ او مایل است چه نوع ارتباطی میان کارمندان خود در

در 21 ژانویه 1981، گروهانهای آمریکایی که بتازگی آزاد شده اند، هنگام ورود جیمی کارتر رئیس جمهوری پیشین برای خوش آمد گفتن بازگشت آنها، کف می زنند.

پیامدهای وسیعی داشته باشند. پرزیدنت دوايت آیزنهاور دست به ایجاد یک نظام امنیتی پیشرفته در کاخ سفید زد، اما جان کندي، رییس جمهور بعد از او، آن را مشکل ساز یافت و خواستار انحلال آن گردید. بعد از چند ماهی که از تصدی مقام کندي گذشت، تهاجم فاجعه آمیز به خلیج خوک ها در کوبا با پشتیبانی آمریکا صورت گرفت، و متأسفانه کندي فاقد ستاد عملیاتی مؤثری در کاخ سفید بود.

وظایف رییس جمهور تازه را می توان در سه چیز خلاصه نمود، یعنی کارکنان، فرابند کار، و خط مشی. رییس جمهور باید به تعهدات سیاسی خود که در طول فعالیت های انتخاباتی مطرح نموده است، عمل نماید. ترتیب عمل به آنها چگونه است؟ بعضی به زمان بیشتری نیاز دارند. اما از آن جا که پرزیدنت فرانکلین روزولت رکورد قابل توجهی در پیشبرد کار در ۱۰۰ روز نخست تصدی مقام خود برجای گذاشت،

بعد از آن، همه رؤسای

جمهور می دانند که

"۱۰۰ روز"، شاخصی

است که بعد از سپری

شدن آن، رسانه ها و

مطبوعات در مورد

آنان به قضاوت خواهند

نشست.

افزون بر این، از آن جا

که محبوبیت رؤسای

جمهور در آغاز کار از

هر زمانی بیشتر است،

آنان می خواهند به قول

جیمز فایفینر، با انرژی

زیادی دست به کار

شوند. با این حال، گاهی

اوضاع بروفق مراد

پیش نمی رود. مبارزات

انتخاباتی بیل کلینتون

بر اساس احیای اقتصاد

استوار بود، اما در

کنفرانس مطبوعاتی که

در دوران انتقال قدرت

برگزار شد، تأکید او بر الغای ممنوعیت همجنس گرایی در

نیرو های مسلح بود؛ این مسئله احساسی - همجنس خواهان

در ارتش - ماه های نخست کار او در کاخ سفید را به خود

اختصاص داده بود. همان طور که فایفینر در آن زمان خاطر

نشان کرد، کلینتون در انرژی کاری خود "متزلزل شد".

گاهی در طی دوران انتقال، رییس جمهور منتخب به دیدن

رییس جمهور حاضر در کاخ سفید می رود. در صورتی که

آنان به احزاب متفاوت تعلق داشته باشند، این لحظات از

کاخ سفید و اعضای کابینه برقرار باشد؟ مایل است چه دفتری و با کدام عملکرد ها به کاخ سفید اضافه، و کدام دفاتر حذف شوند؟ هر یک از رؤسای جمهور مایل به حمایت از مسائلی خاص هستند. ریچارد نیکسون دفتر امور داوطلبان را به کاخ سفید اضافه کرد؛ بیل کلینتون دفتری جهت طرح های ابتکاری مربوط به زنان؛ و جورج دبلیو بوش دفتر امور طرح های ابتکاری مبتنی بر ایمان مذهبی و یاری به جامعه.

تعدادی از تصمیم هایی که کمتر چشمگیر هستند، می توانند

مسائل به نوعی کم اهمیت تر

همه تصمیم‌هایی که رییس جمهور منتخب در دوره انتقال می‌گیرد، حساس و تعیین‌کننده نیستند. بعضی تصمیم‌گیری‌های او می‌تواند یادآور زمانی باشد که آرزوی سکونت در کاخ سفید را می‌کرده است. در کاخ سفید چهار میز تحریر برای رؤسای جمهور موجود است. آیا او مایل است کدامیک به دفتر کارش منتقل شود؟ یا شاید ترجیح می‌دهد میز کار شخصی خود را به کاخ سفید بیاورد، همان کاری که لیندون جانسون انجام داد.

غالب رییس جمهورها تصویر رؤسای جمهور گذشته را در دفتر خود قرار داده‌اند. تصویر کدامیک را در مهم‌ترین جا، یعنی روی پیش‌بخاری مرمز قرار خواهد داد؟ جورج واشنگتن؟ آبراهام لینکلن؟ فرانکلین روزولت؟

و ظهر روز ۲۰ ژانویه، هنگامی که روی بالکن غربی کاپیتول آمریکا، روبروی ناشنال مال ایستاده و دوره کاری خود را آغاز می‌کند، و در حالی که هزاران تن از مردم در مقابل او ایستاده‌اند و میلیون‌ها تن نیز دسراسر جهان این مراسم را از طریق تلویزیون پیگیری می‌کنند، او با قرار دادن دستش روی بخش مورد علاقه خود در کتاب مقدس که باز است، سوگند یاد می‌کند، و این قطعه کدام خواهد بود؟

پرزیدنت جیمی کارتر قطعه "او آن چه نیک است را به تو، ای انسان، نشان داده بود؛ و آن چه پروردگار از تو می‌خواهد درستکاری، عشق به بخشش، و گوش به فرمانی پروردگارت است." را انتخاب کرده بود.

پرزیدنت رونالد ریگان قطعه زیر را برگزیده بود، "روان فقرا آمرزیده است، زیرا قلمرو بهشت در انتظار آنان می‌باشد. آنان که غصه دار هستند نیز از آمرزیدگان‌اند، که راحت خواهند یافت. مطیعان، آمرزیده هستند چون جهان را به میراث می‌برند." ■

ظرافت بسیار برخوردارند. غالباً رییس جمهور سابق سعی می‌کند تعهدی در زمینه اقدام یا در پیش‌گیری سیاستی خاص، به عهده رییس جمهور منتخب قرار دهد. و معمولاً رییس جمهور منتخب تمایلی به زیربار رفتن ندارد. فرانکلین روزولت، در برابر تلاش‌های هربرت هور جهت درگیر نمودن او در پیشنهادش پیرامون تأمین اجتماعی، بی‌اعتنا ماند. به هر صورت، روزولت تا چند روز پس از آن می‌توانست پیشنهادات خود را در این زمینه ارائه دهد.

اما در سال ۱۹۸۰، همکاری متقابل میان رییس جمهور منتخب و رییس جمهور سابق شکل دیگری یافت. پرزیدنت جیمی کارتر درگیر مذاکرات مربوط به آزادسازی گروگان‌های آمریکایی در ایران بود. رونالد ریگان، رییس جمهور منتخب مایل بود تا زمان آغاز کار خود، این مسئله به کلی خاتمه یابد، و برای همین به ایرانی‌ها فهماند که با روی کار آمدنش امتیاز بیشتری نصیب آنان نمی‌شود. بلافاصله بعد از مراسم معارفه ریگان، گروگان‌ها آزاد شدند.

ملاقات سایر رؤسای جمهور با یک دیگر، دامنه بین‌المللی نیز داشته است. پرزیدنت جورج اچ دبلیو بوش بعد از شکست انتخاباتی خود در نوامبر ۱۹۹۲ و ترک کاخ سفید در ژانویه ۱۹۹۳، برای کمک‌های نوع دوستانه به قربانیان جنگ خونین داخلی، نیروهای آمریکا را به سومالی گسیل داشت. او در این مورد از حمایت رییس جمهور منتخب، بیل کلینتون برخوردار بود. کلینتون در خاطرات خود می‌نویسد، "در آن زمان، مشاور امنیتی بوش، ژنرال برنت اسکوکرافت، به سندی برگر [مشاور کلینتون] گفته بود که نیروها قبل از مراسم معارفه من به کشور باز خواهند گشت." و چنین نشد. فاجعه سقوط بلاک‌هاک [زمانی که دو هلیکوپتر بلاک‌هاک آمریکا در موزامبیک واقع در سومالی مورد اصابت قرار گرفته و سقوط کردند] در سوم اکتبر سال ۱۹۹۳ اتفاق افتاد و کلینتون درباره آن نوشت، "نبرد موزامبیک برای من شوم بود. فکر می‌کنم احساس پرزیدنت‌کندی بعد از ماجرای خلیج خوک‌ها را می‌توانم کاملاً درک کنم."

نظرات بیان شده در این مقاله ضرورتاً منعکس‌کننده دیدگاه‌ها و سیاست‌های دولت آمریکا نیست.

حکومت کردن با مبارزات انتخاباتی تفاوت می کند

مصاحبه با ریچارد دلبیو. رایلی، وزیر سابق آموزش و پرورش

در اوت 1999، رایلی وزیر آموزش وقت در یک کنفرانس خبری طی سخنانی افزایش دخالت پدران و مدرسان را در امر آموزش تشویق می کند.

مصاحبه با ریچارد دلبیو. رایلی، وزیر سابق آموزش و پرورش

نفر در کنار من خم شده و به آرامی گفت: «فرماندار، تلفن با شما کار دارد.» من گفتم: «پیغام بگیرید. ما اکنون در حال بحث در مورد برخی از موضوع های پیچیده هستیم.»

و او گفت: «رییس جمهور منتخب پشت خط است.» من نیز در جواب گفتم: «بسیار خوب، پس حتماً با او صحبت خواهیم کرد.»

پرسش: شما و بیل کلینتون همزمان با یک دیگر به عنوان فرماندار فعالیت داشتید. شما در ایالت کارولینای جنوبی و او در ایالت آرکانزاس. آیا آن تلفن در گذشته و فعالیت های همسان شما نیز سابقه داشت؟

رایلی: بله. او از دوستان صمیمی من بود. ما تقریباً همزمان با هم فرماندار دو ایالت بودیم که از لحاظ ابعاد، ساختار، و جمعیت شناسی شبیه یک دیگر بودند.

هنگامی که کلینتون انتخاب شد، من از اعضای کمیسیون اجرایی ملی او بودم. سپس او از من خواست که مدیریت انتقال برای انتخاب کارکنان فرعی و ریاست گروهی که مسئولیت تمامی سمت های پایین تر از وزرا – و در عین حال سمت

یکی از اعضا کابینه بیل کلینتون درباره روزهای سخت و گسج کننده انتقال دولت و روند آغاز به کار خود به عنوان رییس یک وزارتخانه صحبت می کند. ریچارد دلبیو. رایلی با شارلین پورتر از نشریه الکترونیکی آمریکا گفتگو کرده است.

ریچارد رایلی از 1993 تا 2001 وزیر آموزش و پرورش ایالات متحده بود. او از سال 1979 تا 1987 فرماندار کارولینای جنوبی بوده و اکنون نیز سفیر توسعه و اصلاح آموزش و پرورش در آن ایالت، در سطح ملی، و در خارج از ایالات متحده می باشد.

پرسش: هنگامی که با شما تماس گرفتند تا از شما برای پیوستن به کابینه دولت جدید دعوت کنند، چه احساسی داشتید؟

رایلی: در حقیقت یک هفته یا ده روز پس از انتخاب بیل کلینتون در سال 1992 بود که با من تماس گرفته شد. من در آن زمان در اجلاس یک کمیسیون در مورد مراقبت های بهداشتی در پالو آلتو، کالیفرنیا، حضور داشتم. ما مشغول بحث و گفتگو در مورد برخی مسایل پیچیده مراقبت های بهداشتی و کارهایی که لازم است در مورد آنها انجام شود، بودیم، که یک

هایی که بسیار مهم بودند - را بر عهده داشت را عهده دار شوم. من با این پیشنهاد موافقت کردم، و به همین دلیل من و همسر من به واشنگتن نقل مکان کردیم.

من ریاست گروهی کوچک را که به زودی تعداد اعضای آن بالغ بر 250 تا 300 نفر شد را بر عهده گرفتم، و ساختار لازم برای دریافت سوابق کاری و خلاصه تجربیات و توصیه نامه ها، و دسته بندی آنها بر اساس وزارتخانه ها و دیگر معیارها را ایجاد کردیم. ما گروهی از کارشناسان و متخصصان را داشتیم که به بررسی و تحلیل تمامی متقاضیان می پرداختند. به عنوان مثال، در وزارت آموزش و پرورش ما در برخی از روزها بیش از 3000 درخواست همراه با سابقه کار و خلاصه تجربیات را دریافت می کردیم. پس از آن که ما تنها آن دسته از متقاضیانی را که قصد داشتیم برای انتخاب به رییس جمهوری معرفی کنیم، انتخاب می کردیم، در حدود 50 حقوق دان که تمامی آنها داوطلب بودند، این متقاضیان را مورد بررسی قرار می دادند.

پس از گذشت یک ماه یا شش هفته، رییس جمهوری منتخب از من خواست تا در جلساتی در مورد موضوع های مختلف با او شرکت داشته باشم. و سپس به من گفت که می خواهد من در کابینه او حضور داشته باشم، و وزارت آموزش و پرورش را به من پیشنهاد کرد. آموزش و تعلیم مهم ترین اولویت و علاقه من بود، و این پیشنهاد را پذیرفتم.

پس از آن من مشغله های بسیار زیادی داشتم، و باید تلاش می کردم تا بر انتصاب کارکنان فرعی کابینه نظارت داشته باشم، به وزارتخانه خود سر و سامان دهم، و در عین حال در انتظار تایید انتصاب خود و سایر مقام های مهم وزارت آموزش و پرورش توسط مجلس سنا باشم.

آن دوران برای من بسیار جذاب و لذت بخش بود. اما من روزانه بیش از 14 تا 15 ساعت کار می کردم و به همین علت، آن روزها به نوعی برایم محو و نامشخص هستند.

پرسش: آیا شما فکر می کنید که تیم آقای اوباما نیز در حال حاضر همین شرایط را دارند؟

رایلی: تجربیات رییس جمهوری منتخب، آقای اوباما، و تیم او دارای برنامه ریزی بسیار بهتر و منظم تر است.

در سال 1992 سه کاندیدا در انتخابات ریاست جمهوری شرکت داشتند، و پرزیدنت کلینتون با کسب کمتر از 50 درصد آرا پیروز شد. او درست تا آخرین روز درگیر مبارزات انتخابی بود، و به همین علت تا پیش از پیروزی در انتخابات و برگزیده شدن به عنوان رییس جمهوری، زمان بسیار کمی برای آغاز روند انتصاب کارکنان داشت. هنگامی که سناتور اوباما در انتخابات پیروز شد، از چندین ماه پیش از پیروزی در انتخابات، کارکنان و تیم های او مشغول برنامه ریزی برای تشکیل کمیسیون های انتقال بودند. از همین رو آنها نسبت به

کلینتون بسیار جلوتر و پیشرفته تر هستند.

کمی طول کشید تا کلینتون به طور کامل زمام امور را در دست گرفت. او بسیار اهل مشورت و برنامه ریزی است و می خواست که با دقت و احتیاط کارها را انجام دهد. از همین رو در پایان دسامبر بود که تمامی اعضای کابینه را منصوب کرد. کمی دیر بود، اما اگر ما زمان لازم برای برنامه ریزی ها را در اختیار داشتیم، می توانستیم بهتر عمل کنیم.

پس شرایط و اوضاع برای اوباما، رییس جمهوری منتخب، نسبت به ما کمی فرق می کند.

پرسش: آیا "تاخیری که به آن اشاره کردید" را می توان به عنوان یک نقطه ضعف در ماه های ابتدایی فعالیت دولت کلینتون دانست؟

رایلی: این مساله برای مدت کوتاهی مشکل ساز بود. اما پرزیدنت کلینتون واقعا نمی توانست در مورد آن کاری انجام دهد، زیرا شرایط با اکنون تفاوت زیادی داشت. رییس جمهور منتخب، اوباما، اکنون در آغاز دولت خود تمامی تجربیات دولت کلینتون را در اختیار دارد. او بسیاری از کارکنان و افراد دولت کلینتون را به عنوان مشاوران، اعضای تیم انتقالی، و اعضای کابینه خود انتخاب کرده است. پس از دولت جیمی کارتر [1977-1981] تا زمان انتخاب کلینتون، دموکرات ها دولت را در دست داشتند. به همین علت طی این سال ها تنها تعداد بسیار کمی از دموکرات های جوان توانسته بودند در دولت حضور داشته باشند. در سال 1992 آنها اشتیاق زیادی برای این کار داشتند. طی سال های ریاست جمهوری کلینتون این افراد حضور گسترده ای در دولت داشتند، و اکنون اوباما این فرصت را در اختیار دارد که از این افراد باتجربه و خیره استفاده کند.

پرسش: بر طبق قانون، نامزدهای پست وزارت آموزش و پرورش باید برای کسب تایید مجلس سنا در این مجلس حضور یابند. این جلسه حضور در سنا برای شما چگونه بود؟

رایلی: این موضوع همواره با فشارهای عصبی همراه است. شما نمی دانید چه سوال هایی را از شما خواهند پرسید. ممکن است مطلبی اشتباه را بر زبان بیاورید و موضوعی کوچک را تبدیل به مساله ای بزرگ کنید. خوشبختانه دو سناتور ایالت من، کارولینای جنوبی، از سناتورهای برجسته و ارشد سنا بودند و هر دو از تصدی پست وزارت توسط من حمایت می کردند. یکی از آنها به نام فریتز هالیگان، از رهبران حزب دموکرات، و دیگری به نام استورم ترموند، از رهبران حزب جمهوری خواه بود. هر دوی آنها حمایت زیادی از من به عمل آوردند. سناتور ترموند همراه من به تمامی جلساتی که با اعضای جمهوری خواه کمیسیون بررسی انتصاب خود داشتم، می آمد. سناتور هالیگان نیز در تمامی این جلسات با اعضای حزب دموکرات حاضر می شد. نامزدی من به اتفاق آرا تصویب شد.

تحقیق، به ما می گویند که این شخص 20 سال پیش و یا قبل از آن پس از خارج شدن از یک میهمانی به علت رانندگی در حال مستی دستگیر شده است و این پرونده در سابقه او وجود دارد. اکنون شما با این مشکل مواجه می شوید: آیا این شخص برجسته و بدون هیچ گونه سوپیشینه ای را تایید خواهید کرد؟ و یا تنها همین مساله برای عدم کفایت او برای انتصاب توسط رییس جمهوری کافی است؟

این ها مواردی حساس و مهم بودند.

می گویند که جستجو برای انتخاب رییس یک دانشگاه در سطح ملی، شش تا هشت ماه به طول می انجامد. سمت های فرعی و پایین تر از وزرا نیز موقعیتی مانند روسای دانشگاه ها دارند، و یک رییس جمهور جدید باید 200 تا 250 نفر را برای تصدی این سمت ها انتخاب کند. و این کار باید ظرف چند ماه انجام شود. انجام این کار به عنوان شرایطی بسیار سخت و مهم به شمار می رود. همه تلاش می کنند که این کار را به بهترین نحو ممکن انجام دهند و مشاهده فعالیت های مردم آمریکا در حمایت از این تلاش ها نیز بسیار جالب توجه است.

پرسش: 100 روز اول فعالیت یک دولت همواره به عنوان دوره ای حساس و مهم در زمینه مشخص شدن خط مشی و تعیین قاطعیت رییس جمهور به شمار می رود. اما به دلیل بحران بازارهای جهانی که در سه ماهه سوم سال 2008 رخ داد، و با توجه به این که این بازارها در جستجوی آثار و نشانه های برنامه ریزی های اوباما هستند، می توان این طور نتیجه گیری کرد که دولت اوباما زودتر از موعد مقرر شروع به فعالیت کرده است. آیا شما نیز این تجربه را داشتید؟

رایلی: ما در سال های ریاست جمهوری کلینتون با یک بحران روبرو نبودیم. رییس جمهوری منتخب، اوباما، در شرایطی زمام امور را در دست خواهد گرفت که ما در میانه یک بحران مالی، دو جنگ، و موارد بحرانی و حساس دیگری هستیم. به همین دلیل فشارهای زیادی بر او اعمال می شود تا وزیر خارجه، مشاوران امنیت ملی، و مشاوران اقتصادی خود را هرچه سریع تر انتخاب کند.

پرسش: شما درباره 100 روز اول دوران ریاست جمهوری کلینتون و ضرورت ها و الزامات آن دوره چه خاطراتی دارید؟

رایلی: در این دوران شما بلافاصله پس از اتمام مبارزات انتخاباتی، واقعا کارهایی را انجام می دهید. اما باید به این نکته توجه داشته باشید که حکومت کردن کاملا با مبارزات انتخاباتی تفاوت می کند. برخی از افراد که وارد دوران ریاست جمهوری می شوند و دیگران را دور خود جمع می کنند، هنوز در حال

رایلی وزیر آموزش وقت در اوت 2000 به وسیله دانش آموزان دبستان "وست بلیوار" در ناحیه "زُدیل" در می سی سی پی مور استقبال قرار می گیرد.

© AP Images

در کل، این روند به همراه فشارهای عصبی زیادی است و شما زمان زیادی را صرف فکر کردن درباره تمامی سوال هایی که ممکن است از شما پرسیده شوند، و آمادگی برای پاسخگویی به آنها می کنید. در نهایت، پس از آن که من در آن جلسه حاضر شدم و سناتورها از من درباره عقاید و دیدگاه هایم در مورد آموزش و پرورش سوال کردند، آن روز برای من بسیار لذت بخش بود.

پرسش: بدیهی است که شما این امتیاز را داشتید که از حمایت یک عضو ارشد حزب سیاسی مخالف بهره مند شوید. آیا این یک اتفاق نامعمول به شمار نمی رود؟

رایلی: بله. بسیاری از کسانی که توسط پرزیدنت کلینتون نامزد پست های مختلف شده بودند، دارای تجربیاتی بودند که سناتورهای حزب مخالف واقعا به شیوه ای منفی آنها را مورد سوال قرار می دادند. این امر می توانست روز حضور در مجلس سنا را تبدیل به تجربه ای واقعا سخت کند.

پیچیدگی روند جلسه حضور در مجلس سنا برای کسب تایید این مجلس، امری بود که من در کار خود در تیم انتقال به عنوان مدیر انتصاب کارکنان فرعی و پایین تر از وزیر باید با آن دست و پنجه نرم می کردم. ما باید در حدود 250 نفر از کارمندان را منصوب می کردیم، در برخی مواقع در شرایطی بسیار بسیار پیچیده و بغرنج قرار می گرفتیم.

به عنوان مثال، شما کاندیدایی را برای یک سمت در وزارت دادگستری و یا وزارت آموزش و پرورش و یا هر سازمان دیگری دارید که دارای سوابقی بسیار مثبت و تجربیاتی بسیار ارزنده است. سپس، وکلا و حقوق دانان پس از بررسی و

مبارزه انتخاباتی هستند. شما باید این دیدگاه را مد نظر خود قرار دهید که اکنون شما رییس جمهوری همه مردم هستید.

هنگام مبارزات انتخاباتی شما در مقابل رقیب خود قرار دارید. این امری طبیعی است. هر دو رقیب در حال و هوایی سیاسی قرار دارند. این مساله هیچ ایرادی ندارد، گرچه این روزها ما شاهد تبلیغات و مبارزات انتخاباتی منفی زیادی هستیم که من آن را تایید نمی‌کنم. اما من به مبارزات انتخاباتی او باما افتخار می‌کنم. من فکر می‌کنم که او این مبارزات را به خوبی مدیریت کرد و همین امر یکی از دلایل پیروزی او بود.

اما پس از پایان مبارزات انتخاباتی، شما نیاز دارید که به طور جدی طرز فکر خود را تغییر دهید. شما دیگر در مقابل حزب رقیب خود قرار ندارید. اکنون شما در خدمت کشور هستید. البته هنوز تفاوت‌هایی بین شما و حزب رقیب وجود دارد که بر دامنه آنها نیز افزوده خواهد شد. این روند سیستم ما به شمار می‌رود. مسایل حزبی وجود خواهد داشت و این هیچ ایرادی ندارد. اما نحوه برخورد شما با این مسایل به عنوان رییس جمهور تفاوت می‌کند. حکومت کردن با مبارزات انتخاباتی فرق دارد.

من فکر می‌کنم که رییس جمهوری منتخب، او باما، این موضوع را به خوبی درک می‌کند و به نظر می‌رسد که هرچه او گفته است و هرچه که انجام داده است، از جایگاه زمامداری و نه از جایگاه رقابت و مبارزه انتخاباتی بوده است. به اعتقاد من این مساله با توجه به بحران‌های پیش روی او باما بسیار موثر و کارآمد است.

پرسش: اجازه دهید به جنبه خصوصی و شخصی تجربیات شما بپردازیم. پیوستن به یک دولت، جنبه‌ای بسیار فراتر از یک انتخاب سیاسی و یا شغلی دارد. این امر همچنین سبب تغییرات عمده‌ای در سبک زندگی نیز می‌شود. این انتخاب برای شما با توجه به تمامی الزامات و حاشیه‌های آن که بر خانواده شما تاثیرگذار بود، به منزله سفری طولانی از محل زندگی‌تان در گرینویل، کارولینای جنوبی، تا واشنگتن به شمار می‌رفت. آیا این انتقال برای شما مشکل بود؟

رایلی: این مسئله تنها مختص به من نبود. همسر من، زنی با درک بسیار بالا بود که به اندازه خود من از تجربه فعالیت‌های دولتی من لذت می‌برد. او یک همراه و دوست به معنای واقعی کلمه بود و متأسفانه در مارس 2008 فوت کرد. او از 25 سال پیش به سرطان سینه مبتلا شده بود. در اوایل دهه 1980 که من فرماندار بودم، او به سرطان مبتلا شد. او توانست با درمان‌های مناسب و مراقبت از خود برای 25 سال زندگی بسیار خوبی داشته باشد. او یک همراه و دوست واقعی برای من بود و در هر کاری که انجام می‌دادم، از من حمایت می‌کرد.

اما این موضوع زندگی شما را از هر لحاظ تغییر می‌دهد. به عنوان مثال، شما باید هرچه را که دارید - سهام بورس، اوراق بهادار، و هر چیز دیگری را - بفروشید و یا در نوعی از

صندوق امانات قرار دهید. این مساله مشکل ساز است. اما من اموال و دارایی‌های زیادی نداشتم که بخواهم نگران باشم. به همین علت همه چیز را تبدیل به اوراق قرضه کردم که جای هیچ‌گونه تردید و مناقشه‌ای باقی نماند.

همچنین شما در انجمن‌ها و سازمان‌های مختلفی عضویت دارید. من در سخنرانی‌های خود می‌گفتم که باید از همه جا و همه کس به غیر از همسر و کلیسای خود استعفا دهم، و این حقیقت دارد. من با توجه به علاقه خود به آموزش و پرورش در کمیسیون‌ها و هیات‌های مختلفی عضویت داشتم. من مدیریت وجوه اهدایی به دانشگاه دوک را بر عهده داشتم که کاری بسیار لذت بخش بود. به منظور تصدی شغل وزارت آموزش و پرورش من مجبور بودم از عضویت در بسیاری از کمیسیون‌ها و هیات‌ها استعفا دهم. نامزد سمت وزارت آموزش و پرورش باید از هر سمتی که به نوعی با آموزش و تعلیم ارتباط دارد، استعفا دهد، و تمامی سمت‌ها و فعالیت‌های من نیز در همین ارتباط بود.

پس شما باید از همه مشاغل و مسئولیت‌های خود استعفا دهید. شما هر چیزی را که دارید، به غیر از منزل و اتومبیل خود، می‌فروشید. شما باید اموال و دارایی‌های خود و فعالیت‌های مرتبط با آن را شفاف سازی کنید، تا از هرگونه تضاد منافی در آینده جلوگیری شود و شما بتوانید با در اختیار گرفتن قدرت و اطمینان مردم این شغل عالی رتبه را بپذیرید.

پرسش: آیا ارزشش را داشت؟

رایلی: بله، کاملاً ارزش داشت. این شغل دربرگیرنده مشکلات زیاد و کارهای زیادی بود که ما باید انجام می‌دادیم، اما برای ما کاملاً لذت بخش بود. البته رییس جمهور پس از آن که در سال 1996 مجدداً انتخاب شد، از من خواست که به فعالیت خود ادامه دهم، و از همین رو من هشت سال وزیر آموزش و پرورش بودم. من در ابتدا برای دو ماه به واشنگتن رفتم، اما هشت سال و دو ماه آنجا ماندم.

من از همه لحظه‌های تصدی وزارت لذت بردم، و همسر من نیز علاقه بسیار زیادی به آن داشت. ما دارای دوستان بسیار ارزنده‌ای در سرتاسر جهان و البته تمامی افراد فعال در زمینه آموزش و پرورش که من هر روزه با آن‌ها دیدار می‌کردم - جالب‌ترین افراد در سطح کشور و جهان... هستیم که با آنها در واشنگتن آشنا شدیم. و من این تجربه را با هیچ چیز در جهان عوض نمی‌کنم. و همواره از پرزیدنت کلینتون ممنون هستم که مرا برای این شغل انتخاب کرد.

پرسش: دوره فعالیت هشت ساله شما کمی غیرمعمول است. معمولاً اغلب کاکنان دولت پس از چهار سال دولت را ترک می‌کنند. دلیل حضور طولانی شما در دولت چه بود؟ رایلی: ممکن است به خاطر داشته باشید که روسای جمهور پیش از کلینتون قصد داشتند که وزارت آموزش و پرورش فدرال را منحل کرده و حذف کنند. به دلیل همین سابقه،

پرسش: آیا هیچ توصیه ای برای دولت اوپاما دارید؟
رایلی: من به نوعی مشاور تیم انتقالی آموزش و پرورش هستم و با آنها دیدار و گفتگو کرده ام. گروه های متعددی وجود دارند که در زمینه وزارت آموزش و پرورش فعالیت می کنند، و خود این وزارتخانه، ساختار آن، و سیاست های آن مانند هیچ کودکی نباید فراموش شود (طرح آموزشی دولت بوش) را مورد بررسی قرار می دهند. من با آنها گفتگو کرده ام و به پرسش های آنها در مورد این وزارتخانه پاسخ داده ام، و آنها به طور مرتب به من تلفن می زنند. بدیهی است که من آماده پاسخگویی به تمامی پرسش های آنها هستم، و تلاش خواهم کرد که بهترین توصیه و نظر خود را به آنها ارائه دهم. ■

عقاید بیان شده در این مصاحبه لزوماً نشان دهنده دیدگاه ها و سیاست های دولت ایالات متحده نمی باشد.

هنگامی که من این شغل را بر عهده گرفتم متوجه شدم که بسیاری از عناصر ساختاری وزارتخانه به روز نیستند و نیاز میرمی به نوسازی و به روز رسانی دارند. من واقعا خودم را وقف این کار کردم - راه اندازی یک سیستم کامپیوتری جدید که پیچیده و بگرنج بود، زیرا باید تمامی ارتباطات و تعاملات بین وزارتخانه و دانشگاه ها، بخش های مدارس و دانشجویان را کنترل می کرد. تمامی این فعالیت ها باید توسط وزارتخانه ای نسبتاً کوچک انجام می شد. من بهترین و کارآمدترین افراد در سطح کشور را برای حضور در وزارتخانه دعوت کردم، و این امر واقعا سبب رضایت خاطر من بود.

ما تنها سعی می کردیم که فعالیت های وزارتخانه را در مسیر مناسبی قرار دهیم. رییس جمهوری سمت ها و شغل های عالی رتبه تر و بالاتری را به من پیشنهاد داد، اما من تمایلی به آنها نداشتم، زیرا علاقه بسیار زیادی به وزارت آموزش و پرورش داشتم و می خواستم به فعالیت در همان وزارتخانه ادامه دهم. در پایان چهار سال، مجموعه تحت مدیریت من فعالیتی مناسب و خوب داشت، و من علاقمند بودم که چهار سال دیگر به فعالیت خود ادامه دهم.

کارکنان یعنی خط مشی

مصاحبه با استوارت هالیدی

UN Photo/Evan Schneider

استوارت هالیدی بعد از نشست آوریل 2005 شورای امنیت سازمان ملل با خبرنگاران مشغول گفتگو است.

و باید هر چه سریع تر انجام شود. زمانی که شما وارد جریان این کار شدید اولویت های نخست شما کدام بودند؟

هالیدی: قبل از هر چیز، دو کار عمده باید انجام شود. یکی تشکیل دولت تازه است که با انتخاب اعضای کابینه و مشاوران ارشد کاخ سفید آغاز می شود. و کار دوم، حصول اطمینان از تداوم دولت است، به طوری که مرحله انتقال در عملکرد های دولت بر اساس ادامه روند امور صورت گیرد. این مسئله بسیار مهمی است، خصوصاً در دوران و محیط بعد از حملات تروریستی 11 سپتامبر 2001.

س: آیا کارکنان، رکن اصلی حفظ تداوم روند کار دولت است؟

هالیدی: دقیقاً همین طور است. در بعضی سمت ها، شخص باید مطمئن باشد که از روز اول کار، آمادگی همکاری با شماری از افراد را که برای خدمات عمومی باید با آنان تماس گرفته شود، دارد. معمولاً رؤسای جمهور تازه، کار انتخاب همکاران خود را با اعضای کابینه، و وزرای خارجه، دفاع، و خزانه داری، به عنوان سمت های ارشد کابینه، آغاز می کنند. و بعد دوران انتقال را با تعیین سایر اعضای کابینه ادامه می دهند.

سپس، تیم انتقال همکاری نزدیک خود را با وزرای تازه کابینه آغاز می کند تا افرادی کارآموده را به عنوان معاونانی که

وقتی رئیس جمهور تازه به واشنگتن وارد می شود، باید به وعده هایی که در طول مبارزات انتخاباتی خود داده است عمل کند و برنامه کاری خود را آغاز نماید. اما او قبل از هر چیز باید ترکیب افرادی که در انجام وظایفش به او کمک می کنند را به منزله بخشی از دولت، برگزیند. رئیس جمهور جدید این اختیار را دارد متصدیان 8000 تا 10,000 سمت را از میان کل نیروی کار دولت فدرال که بالغ بر سه میلیون تن است و توأمًا شامل نظامیان و غیرنظامیان می شود، انتخاب نماید. بنابراین، رهبر منتخب باید در انتخاب افرادی که در به انجام رساندن وظیفه اش او را یاری می کنند، دقت لازم را به عمل آورد.

استوارت هالیدی به عنوان دستیار ویژه پرزیدنت جورج دبلیو بوش، عضو تیم انتقالی، و رئیس کارکنان ریاست جمهوری در کاخ سفید از سال 2000 تا 2001 خدمت کرده است. وی در سمت سفیر آمریکا در سازمان ملل برای امور ویژه سیاسی از سال 2003 تا 2005 انجام وظیفه کرده، و در حال حاضر ریاست مرکز بین المللی مریدین، یک سازمان دیپلماسی عمومی واقع در واشنگتن را بر عهده دارد. او با چارلین پورتر، سردبیر مشترک نشریه اینترنتی آمریکا درباره فرایند گزینش کارکنان به صحبت نشسته است.

سؤال: رئیس جمهوری که تازه انتخاب شده باید در مدتی کوتاه دولت جدیدی را روی کار بیاورد که به سرعت مشغول به کار گردد و باید هزاران تن را استخدام کند. این کار بزرگی است

باید از سوی سنا تأیید گردند، انتخاب نماید.

فعالیت رییس جمهور تازه، به همکاری با کنگره و کارکنان کاخ سفید برمی گردد.

س: این فرایند ممکن است یک سال یا حتی بیشتر به طول بیانجامد تا هزاران تن در سمت های خود قرار بگیرند، اما شما در عین حال می گوئید در جهانی نامطمئن، سمت هایی وجود دارد که رییس جمهور حتماً برای یک روز هم نمی خواهد آن ها را خالی بگذارد.

س: شما در سال 2001 در دفتر کارکنان کاخ سفید خدمت می کردید. آیا در آن زمان تمامی 8000 تا 10.000 پست اشغال شده بودند؟

هالیدی: تا پایان سال اول، تقریباً تمامی سمت ها اشغال شده بود، اما حملات تروریستی 11 سپتامبر 2001 موجب تعجیل در تأیید افرادی گردید که برای این سمت ها تعیین شده بودند. فرایند تأیید افراد، در طول بهار و تابستان سال 2001 با کندی زیادی انجام گرفته بود. فرایند گزینش، تحقیق در مورد سوابق افراد، و تأیید آنان، فرایندی است که ممکن است ماه ها به طول بیانجامد. اما در پایان سال اول، همه مشاغلی که تصدی آنها به تأیید سنا نیاز داشت، تکمیل شده بود.

هالیدی: درست است، مخصوصاً در سمت هایی مانند امنیت کشور، دفاع، بخش ضد اطلاعات سازمان ها، و سمت های دیپلماتیک. از این قبیل سمت ها بسیار هستند که باید به دقت انتقال یابند.

س: حدود 500 نفر در مراتبی قرار دارند که صلاحیت آنان باید از سوی مجلس سنا مورد تأیید واقع شود. زمانی که انتصابات مراتب بالاتر به انجام می رسد، آیا در مورد اشغال مراتب پایین تر، که فرایند استخدام در خارج از کاخ سفید صورت می گیرد، از اختیار بیشتری برخوردار نیستند؟

هالیدی: این مسئله در واقع یک تلاش گروهی است، و روشن است که افرادی که به عضویت تیم یک وزیر پذیرفته می شوند باید کسانی باشند که وزیر مایل است در تیم خود داشته باشد. اما مهم این است که کاخ سفید اختیار دارد در استخدام افراد برتر که برای خدمت در دولت برگزیده می شوند، دخالت کند. این یک تلاش گروهی است.

تام داشل، نامزد وزارت خدمات بهداشتی و انسانی، برای بررسی و تأیید صلاحیت به مجلس سنا وارد می شود.

© AP Images

س: به نظر بعضی کارشناسان، رییس جمهور تازه باید سه چیز را در نظر داشته باشد، یعنی کارکنان، فرایند کار، و خط مشی. چگونه کارکنانی که طی چند ماه دشوار آغاز یک انتقال انتخاب می شوند، بر آن چه در سال های بعد به وقوع می پیوندد، مؤثر واقع می شوند؟

س: تا چه حد سیاست در این تصمیم گیری ها دخالت دارد، یعنی مثلاً یک جناح حزب به انتخاب افرادی راضی باشد یا برای آرام کردن جناح تندتر، به استخدام افراد دیگری مبادرت شود؟

هالیدی: مسئله توازن میان افرادی که با توصیه انتخاب می شوند و آنانی که بر اساس تخصص و کارشناسی خود برگزیده می شوند به زمان بنیانگذاران جمهوری بازمی گردد. در سال های اخیر، خدمت افراد متخصص و ماهر در مواضع پر مسئولیت از اهمیت خاصی برخوردار شده است. توصیه برای انتخاب افراد از میان رأی دهندگان، اعضای کنگره و سنا، فرمانداران و فعالان مبارزات سیاسی همیشه وجود داشته. اما این انتصابات باید بر اساس شایستگی افراد صورت گیرد. بهترین راه برای خدمت به رییس جمهور، برخورداری از افراد شایسته در مناصب مختلف است.

هالیدی: مثلاً قدیمی می گوید "کارکنان یعنی خط مشی" سال اول دولت، و من فکر می کنم کاملاً واقعبینانه است که رییس جمهور تازه، فعالیت های انتخاباتی خود را بر اساس یک سلسله اولویت ها و مسائلی که به آن اعتقاد داشته و مایل به اجرای آن است، بنا می نهد. اولین موضوع، آشنایی با کاری است که باید انجام شود، و همین انگیزه او برای گزینش افرادی است که در سمت های مختلف به آن ها نیاز دارد. خط مشی ها در طول راه اصلاح شده و به اجرا در می آیند. رییس جمهور تازه، با همکاری اعضای کابینه خود دستور کار 100 روز اول تصدی مقام خود را مشخص می کند، کارهایی که مایل است به انجام برسد. معمولاً همه اعضای تیم او یا حتی نیمی از آن، در دوره 100 روزه یک جا حضور نخواهند داشت، بنابراین، برای پیشبرد برنامه کاری، مقدار زیادی از

س: شما چگونه از این موضوع اطمینان حاصل می کنید؟ چه سوال هایی از آنها می پرسید؟

کالین پاول، ژنرال بازنشسته، (نفر دوم از سمت چپ)، نخستین عضو اولین کابینه جورج دبلیو بوش بود که در دسامبر 2000 کاندیدای انتصاب به این سمت شد.

قرار بگیرند، زیاد ابراز نظر نکنند.

بهترین کاری که یک کاندیدا زمانی که برای تأیید صلاحیت به سنا معرفی می شود باید انجام دهد، این است که به نظرات هیئت مربوط به سازمان مورد نظر گوش فرا دهد. آنها مطالب زیادی در مورد مسائلی که کاندیدا با آن روبرو خواهد شد، می گویند و درست نیست که فرد مورد نظر کار خود را با وارد بحث شدن با هیئتی که دارای اختیارات و صلاحیت قانونی است، آغاز کند.

س: آیا این فرایند فرمول خاصی دارد؟ برای مثال، رییس جمهور می تواند تصمیم بگیرد که درصدی از کارمندان از تجربه های مربوط به کابینتول هیل برخوردار، و درصد دیگری دارای تجربه فعالیت های سیاسی باشند؟

هالیدی: تصور می کنم که در غالب موارد، دولت جدید مایل باشد از طیف وسیعی که در سطح کشور وجود دارد استفاده نماید و رییس جمهور، برای این که همکارانش معرف گوناگونی کشور باشند، در جستجوی افرادی با استعداد و متفاوت به لحاظ تجربه، نژاد، پیشینه، و جنسیت، خواهد بود. در برابر مشاغلی خاص، این موضوع چالش انگیز است زیرا از مسائل کلی خارج می شود. و تبدیل به موضوعی ویژه برای یافتن افراد دارای صلاحیت می گردد. رهنمودهای کلی در مورد افرادی که دارای تجربیات برتر هستند وجود دارد، که باید در فرایند گزینش، آن را به کار بست. این خود، به ویژه در بعضی بخش ها، امری چالش برانگیز است.

افرادی که در کابینتول هیل به کار اشتغال دارند البته دارای مهارت و تخصص های سیاسی هستند، و در واشنگتن و در دسترس می باشند. و فرض بر این است که آنها در وهله نخست، کاندیدای بسیاری از سمت ها باشند، اما تلاش برای

هالیدی: بهترین توصیه ای که تا به حال به من شده این است که عملکرد پیشین هر کس، معرف عملکرد آینده او نیز هست. در جستجو برای یافتن افراد شایسته، تنها این نیست که از آنان سؤال شود در موقعیت های خاص چگونه عمل می کنند. موضوع مهم این است که آنان تا به حال چه عملکردی داشته اند و تا چه حد با موضع شما در همان زمینه همخوانی داشته به همین جهت، قبل از هر چیز، شایستگی افراد با ارزیابی آن چه تا کنون انجام داده اند مشخص می شود و این که عملکرد آنان تا چه حد با موفقیتی که شما در آن مورد خاص انتظار دارید می تواند هماهنگ باشد.

فرایند بررسی صلاحیت افراد کمی متفاوت است. آیا دیدگاه آنها با تمامی برنامه کاری دولت هماهنگی دارد؟ آیا قابل تأیید هستند؟ آیا به لحاظ اخلاقی مناسب این منصب می باشند؟ آیا در پیشینه آنها موردی که خلاف شایستگی آنان را برای شغل تازه به اثبات برساند وجود داشته است؟ خطی که میان کارکنان کاخ سفید و شورای کاخ سفید و مجوز ورود به این حیطة کاری کشیده می شود، در همین جا قرار دارد.

س: در این مورد بیشتر توضیح بدهید.

هالیدی: در کاخ سفید یک تیم بزرگ حقوقی با دفتر نظام اخلاقی دولت [1]، و بخش های حقوقی سازمان های دولتی همکاری دارد، به این ترتیب که تحقیقات مربوط به پیشینه کاندیدا های احراز پست های مختلف را انجام داده و آنان را آماده تأیید صلاحیت می کند.

س: پس این یک فرایند دو مرحله ای است. دفتر مربوط به کارکنان، کاندیدا های مناسب را مشخص می کند، و بعد اسامی آنان را برای بررسی های قانونی در اختیار تیم حقوقی قرار می دهد.

هالیدی: دقیقاً همین طور است. و سپس این که، برای پیشنهاد ورود برخی افراد به دولت، ملزومات بسیار مفصل اخلاقی و ملزومات حذف فعالیت مالی وجود دارد. این فرایندی است که از بسیاری لحاظ پر زحمت می باشد.

س: کاندیدا هایی که باید از سوی سنا تأیید شوند ملزم به برگزاری یک جلسه استماع هستند که سراسر با حضور انبوهی از عکاسان و خبرنگاران و زیر نورافکن های تلویزیون انجام می شود. شما چگونه افراد را برای چنین جلسه ای آماده می کنید؟

هالیدی: اولین چیز این است که آنها با این فرایند آشنا شوند و بدانند چه چیزی در انتظارشان است. و بعد هم باید برای جلسات استماع جهت تأیید صلاحیت و روبرو شدن با هیئت های ترسناک آماده شوند [او جلسات استماع را که کاندیدا ها با سؤال های چالش برانگیز دست و پنجه نرم می کنند، به تمسخر می گیرد]. مهم است که کاندیدا ها بر مسائل تسلط داشته باشند. از دیگر موارد مهم این است که کاندیدا ها در مورد کاری که قرار است انجام دهند، قبل از این که مورد تأیید

واشنگتن می آورند. آیا دلایل این است که آن ها مناسب ترین کاندیدا ها هستند، و یا این که رییس جمهور با آنها سوابق مشترک کاری داشته است؟

هالیدی: چنانچه رؤسای جمهور در مقام فرماندار با موفقیت از عهده وظایف خود برآمده باشند، این موفقیت را مرهون گروه همکاران خود نیز می دانند. اما باید تکرار کنم که اگر کسی قابلیت انجام وظایف خود را در سطحی خاص داشته است، دلیل نمی شود که بتواند در سطوح بالاتر هم از همان شایستگی برخوردار باشد. در این مورد، قانونی که کلیت داشته باشد وجود ندارد. افرادی هستند که قبلا در مقام شهردار یا ریاست سازمان آتش نشانی، عضو انجمن شهر، یا عضو انجمن ایالت بوده اند و در واشنگتن نیز به تمام و کمال از عهده وظایف خود برآمده اند. اما متقابلا کسانی نیز یافت می شوند که تجربیات جدیدشان در برابر فشار بودجه های هنگفت، سرپرستی، و مناسبات با کنگره بسیار فرا تر از آن چه تجربه کرده اند می رود.

س: بعد از برگزاری یک انتخابات حساس، احتمال وجود بغض و کینه سیاسی می رود. دولت هایی که کار خود را به پایان رسانده اند و دولت هایی که وارد عرصه کار می شوند چگونه باید این بغض و کینه را پشت سر گذاشته و وارد فرایند سازنده کار گردند؟

هالیدی: در هر دوره انتقالی، یک سلسله مسائل بحرانی وجود دارد که باید به دولت بعدی تحویل داده شود. منظور من این است که صرف نظر از حزب و حزب گرایی، مهم است که این دو تیم بایک دیگر همکاری داشته باشند. و به همان اندازه نیز برای دولتی که برچیده می شود، اهمیت دارد که کار خود را در موضع قدرت به پایان رسانده و مسائل مهمی که هنوز بلا تکلیف مانده را به تیم جدیدی که وارد کار می شود انتقال دهد. در این مورد تعهدی وجود دارد، تعهدی مین پرستانه. تیم جدید نیز متعهد است با کنار گذاشتن هر نوع غرور، همه آن چه دولت قبل برای گفتن دارد را به گوش جان بشنود.

در این جهت مهم است که دو تیم برای برخورداری از یک دوره انتقال نرم و روان، با یک دیگر همکاری های لازم را داشته باشند، نه تنها در مورد کارکنان، بلکه در مورد مسایلی که این افراد باید برای آن تلاش کنند. ■

مایکل هایدن، ژنرال نیروی هوایی، نامزد مقام ریاست سازمان سیا در ماه مه سال 2006 در برابر کمیته امنیت مجلس سنا شهادت می دهد. © Ron Sachs/CNP/Corbis

افرادی است که خارج از واشنگتن هستند. بدون شک افرادی که در چهارچوب تصمیم گیری های دولت فعالیت داشته اند، در بعضی حوزه های خاص دارای امتیاز هستند، خصوصا کسانی که باید از تخصص های بالا برخوردار باشند.

س: از نظر تاریخی، چه میزان از موفقیت یک رییس جمهور در دوره تصدی مقامش به این گونه تصمیم گیری ها و کیفیت گزینش همکارانش در روز های اول کار بستگی دارد؟

هالیدی: من معتقد هستم که این گزینش ها بسیار حساس هستند. بیشتر مسائلی که تعیین کننده کیفیت دوران ریاست جمهوری هستند، به تصمیم های شخصی برمی گردند.

س: اظهار نظر شما بسیار کلی است.

هالیدی: بله. رویارویی مناسب یا ضعیف با یک بحران، فرایندی است که به قابلیت رهبری دولت و افرادی که رییس جمهور انتخاب کرده باز می گردد. شاید امروز چالشی به نظر نرسد اما بعدها تبدیل به یک چالش می گردد. اگر برای نمونه، بحران مالی را در نظر بگیرید [در ایالات متحده در اواخر سال 2008]، مشاغل مربوط به کمیسیون اوراق بهادار و بورس و شرکت بیمه دارایی های فدرال تا پنج یا شش سال پیش، از مشاغل حساس تلقی نمی شد، اما در ماه های آخر سال 2008، آن مشاغل و مسئولان آن از اهمیت زیادی برخوردار شدند.

س: معمولا این گرایش وجود دارد که بعضی رؤسای جمهور افرادی را که متعلق به ایالت آن ها هستند، انتخاب می کنند، مخصوصا افرادی که از مقام فرمانداری به ریاست جمهوری می رسند. آنها در مرکز ایالت با گروهی از افراد همکاری داشته اند و بعد تعداد زیادی از آن ها را همراه خود به

نظرات بیان شده در این مقاله ضرورتا منعکس کننده دیدگاه ها و سیاست های دولت آمریکا نیست.

نمونه های مراسم تحلیف تاریخی

© AP Images

واجهة مبنى الكابيتول الغربية يوم 20 كانون الثاني/يناير، 2001.

”من سوگند یاد می کنم (یا شهادت می دهم) که صادقانه به اجرای مسئولیت های ریاست جمهوری ایالات متحده خواهم پرداخت و تمام توانایی خود را در حراست، حفظ و دفاع از قانون اساسی ایالات متحده مصروف خواهم داشت.“

این سوگندی است که هر رئیس جمهور ایالات متحده ادا می کند.

این نقاشی متعلق به سال 1889 که به وسیله ریمن دی الوریگا ترسیم شده است، مراسم تحلیف جورج واشنگتن را به عنوان اولین رئیس جمهور ایالات متحده در 30 آوریل سال 1789، در سالن فدرال نیویورک نشان می دهد.

© AP Images

بعد از مراسم تحلیف آندرو جکسون، در ماه مارچ سال 1829، بیش از 20.000 تن از هواداران وی برای ملاقات با او به کاخ سفید آمدند.

© AP Images

© AP Images

هنگامی که ویلیام هنری هاریسون در چهارم مارچ سال 1841 مراسم تحلیف را به جا آورد، از استفاده از کالسکه مسقف خوداری نمود و به جای آن با اسب به ساختمان کاپیتول رفت و در آن جا طولانی ترین سخنرانی مراسم تحلیف (بیش از یک ساعت) در تاریخ ایالات متحده را در هوای سرد به جا آورد. وی مجدداً با اسب به کاخ سفید بازگشت و بر اساس نوشته‌ی مورد اختلافی، به سرماخوردگی دچار شد که بعد به سینه پهلو تبدیل شد. آنچه که مورد اختلاف نیست این حقیقت است که او یک ماه بعد، در چهارم آوریل، پس از کوتاه ترین ایام ریاست جمهوری در تاریخ، درگذشت.

© AP Images

جمعیت، ضلع شرقی ساختمان کاپیتول، کنگره ایالات متحده را، که در حال انجام کارهای ساختمانی برای ساخت گنبد آن هستند، در هنگام مراسم اولین تحلیف آبراهام لینکلن در 4 مارس سال 1861، احاطه کرده است.

© AP Images

© AP Images

کالوین کولیدج به عنوان رئیس
جمهور سی ام ایالات متحده توسط
ویلیام اچ تافت، دادستان کل مراسم
سوگند به جا آورد، و این برای
اولین بار در تاریخ ایالات متحده
بود که رییس جمهور سابق مراسم
سوگند رییس جمهور جدید را
برگزار می کرد.

پرزیدنت هربرت هورر با
فرانکلین دولانو روزولت، رئیس
جمهور منتخب، در مقابل کاخ
سفید در 4 مارچ سال 1933
دست می دهد. این آخرین مراسم
تحلیف بود که در ماه مارس بر
گزار شد. از سال 1937، این
مراسم در 20 ژانویه برگزار
شده است.

© AP Images

پرزیدنت جان اف کندی سخنرانی مراسم تحلیف خود را، پس از ادای سوگند ریاست جمهوری در کاپیتول، واشنگتن، در 20 ژانویه سال 1961 به جا می آورد. در سخنرانی معروف خود، مردم آمریکا را مخاطب قرار داد "نگویید که کشور شما برای شما چه می تواند انجام دهد، از خود سؤال کنید شما برای کشور خود چه می توانید انجام دهید."

© AP Images

به دنبال ترور جان اف کندی در دالاس در 22 نوامبر 1963، لیندون ب جانسون، معاون ریاست جمهوری، در هواپیمای ریاست جمهوری در راه بازگشت به واشنگتن، ادای سوگند می کند. زنی که در زمینه تصویر دیده می شود، قاضی سارا تی هیوز، تنها زنی است که مراسم سوگند ریاست جمهوری در حضور وی اجرا شده است. لیدی برد، همسر جانسون در سمت راست، و ژاکلین، بیوه کندی در سمت چپ تصویر دیده می شوند.

پرزینت جیمی کارتر که به تازگی سوگند خورده است، همراه با روزالین کارتر، بانوی اول، راهپیمایی تاریخی خود از کاپیتول به کاخ سفید را انجام می دهند.

© AP Images

© AP Images

از آنجایی که 20 ژانویه سال 1985 روز یکشنبه بود، پرزینت رونالد ریگان مراسم سوگند دومین دوره ریاست جمهوری خود را به صورت خصوصی در کاخ سفید برگزار نمود. این مراسم توسط وارن برگر، دادستان کل، در حالی که نانسی ریگان، بانوی اول، انجیل را نگاه داشته بود، برگزار شد. مراسم عمومی در روز بعد، که سرمای شدید اجازه برگزاری آن را در فضای آزاد نداد، در سالن روتاندا ساختمان کاپیتول برگزار شد.

آیا می دانستید؟

- جورج واشنگتن کوتاه ترین سخنرانی مراسم تحلیف در طول تاریخ را ایراد کرد (135 کلمه).
- جان مارشال، رییس دیوان عالی، هدایت بیش از نه مراسم تحلیف، از جان آدامز (1797) تا آندرو جکسون (1833) را بر عهده داشت.
- آبراهام لینکلن در سال 1865 اولین رییس جمهوری بود که آفریقایی آمریکایی ها را در رژه مراسم تحلیف خود شرکت داد.
- وودرو ویلسون در سال 1917 اولین رییس جمهوری بود که زنان را در رژه مراسم تحلیف خود شرکت داد.
- در سال 1933 با تصویب الحاقیه بیستم قانون اساسی ایالات متحده، روز مراسم تحلیف از 4 مارس به 20 ژانویه تغییر داده شد. فرانکلین دی. روزولت، در سال 1937 اولین رییس جمهوری بود که در ژانویه این مراسم را انجام داد.
- مراسم تحلیف 1949 هری ترومن اولین مراسمی بود که از تلویزیون پخش شد.
- مراسم تحلیف اول رونالد ریگان (1981) گرم ترین و دومین مراسم تحلیف وی سردترین در طول تاریخ بود.
- رابرت فراست اولین شاعری بود که در مراسم تحلیف شرکت کرد (سال 1961، جان اف. کندی).
- مراسم سال 1997 بیل کلینتون اولین مراسم تحلیفی بود که به صورت زنده از طریق اینترنت پخش شد.
- هنگامی که روز 20 ژانویه یکشنبه باشد، رییس جمهوری منتخب سوگند ریاست جمهوری را به صورت خصوصی برگزار می کند و سپس مراسم به صورت عمومی در روز دوشنبه تکرار می شود.
- حقایق جالب توجه بیشتر را می توانید در تارنماهای زیر بیابید:

<http://inaugural.senate.gov/history/factsandfirsts/index.cfm>

<http://www.inauguration.dc.gov>

سیاست خارجی و چالش های امنیت ملی

نوشته کرت ام. کمپبل

کرت ام. کمپبل بالاترین مقام اجرایی "مرکز جدید امنیت آمریکایی" است. نویسنده مایل است از ویتنی پارکر و جورج میچل برای کمک های تحقیقاتی شان در نوشتن این مقاله، که از کتاب تازه کرت کمپبل و جیمز بی. اشتاین برگ "انتقال های مشکل: مشکلات سیاست های خارجی در آغاز قدرت" (انتشارات بروکینگز، نوامبر 2008) برداشت شده است، سپاسگذاری نماید.

زمانی که رییس جمهور منتخب یعنی باراک اوباما در 20 ژانویه سال 2009 مراسم تحلیف را به جای آورد، با جنگ های جاری در عراق و افغانستان، بحران های مالی شدید که ثبات اقتصاد جهانی را تهدید می کند، برنامه های فعال هسته ای ایران و کره شمالی، روابط متشنج با روسیه، و روابط پیچیده تری با چین، و همچنین کابوس های تغییرات جوی، فقر جهانی، و درگیری در آفریقا روبرو خواهد شد.

تفویض اختیارات رییس جمهوری فعلی ایالات متحده به رییس جمهور منتخب، فرصتی برای تغییر و بازنگری به وجود می آورد، ولی این مسئله همچنین مملو از خطرهای جدی است.

اگرچه تلاش های عمده در زمینه امنیت ملی، مسئله جدیدی در موارد مربوط به انتقال قدرت رییس جمهوری محسوب نمی شوند، دلایل متعددی وجود دارد که این تفویض اختیارات خاص، می تواند دارای خطرهای منحصر به فردی باشد. نخست این که، اهمیت و فوریت این تهدیدها در دنیای یکپارچه امروز بسیار بیشتر از هر زمانی در گذشته است - حمله ای بیولوژیکی یا سقوط بازار سهام می تواند در عرض چند دقیقه اثرات مخربی در سراسر دنیا داشته باشد. دوم این که، وابستگی بین المللی اقتصادی و نظامی روز افزون، به همراه روابط چند ملیتی روبه رشد، به این معنی است که ورود هر رییس جمهوری به "کاخ سفید" با علم کامل نسبت به هر منطقه مهم استراتژیکی ممکن در دنیا، تقریباً غیر ممکن است. این انتقال قدرت همچنین تقریباً پیچیده ترین نوع انتقال در تاریخ است. باراک اوباما زمام امور سازمان گسترده امنیت ملی ای را به عهده خواهد گرفت که هم اکنون شامل چندین سازمان و دستگاه جدید مانند "وزارت امنیت داخلی"، که پیش از این هیچ گاه یک انتقال سیاسی را تجربه نکرده است، می باشد.

این مسائل و عوامل دیگر، در مجموع، مشکلات پیچیده ای را برای تیم جدید به وجود می آورد. برای اداره و کنترل موفقیت آمیز این مسائل، تیم اوباما نیاز به تمرکز بر این سه مسئله خواهد داشت: بازنگری تعهدات ستاد انتخاباتی، انتخاب افراد و مراحل انجام آن، و تعیین دستور کار برای 100 روز اول دولت جدید.

تعهدات دوران انتخاباتی

یکی از اولین چالش های مسائل مربوط به انتقال قدرت ریاست جمهوری خیلی پیش از انتخابات ماه نوامبر به وجود آمد، زمانی که کاندیداهای ریاست جمهوری سرگرم مبارزات انتخاباتی بودند.

باراک اوباما، رئیس جمهوری منتخب، (نفر دوم از سمت چپ)، در اول دسامبر 2008 گروه امنیت ملی خود را اعلام داشت.

© AP Images

سربازان ارتش کره جنوبی به عنوان نگهبان در پانمونجون، منطقه غیر نظامی که کره شمالی را از کره جنوبی جدا می کند، موضع می گیرند، این نمودار تنش جاری در شبه جزیره کره است و یک چالش جدی برای سیاست خارجی دولت جدید به حساب می آید.

ایجادشده توسط شبکه گسترده مجمع محققان و مشاورین گاهی اوقات مفید هستند، ولی همچنین خطر به دام انداختن کاندیداها را در موقعیت های سیاسی که ممکن است بعدها حساب نشده و نسنجیده از کار دربیایند، به وجود می آورند.

افراد و روند انجام کار

مبارزه اصلی دیگر در تغییر سیاست های خارجی شامل انتخاب افراد مناسب و برقراری بهترین شیوه ها برای تصمیم گیری ها و اداره امور است. رییس جمهور منتخب می تواند از زمان پیش از انتخابات برای تحقیق و بررسی درمورد افراد تعیین شده برای پستهای مهم کابینه استفاده کند. با این حال، به دلایل متعدد، کاندیداها معمولاً خلاف این شیوه و روش عمل می کنند. این خرافه یعنی عدم تمایل به "فال بد زدن" در انتخابات، یکی از این دلایل است، ولی کاندیداها تعدادی اولویت های اضطراری در طول مبارزات انتخاباتی دارند، و ممکن است نخواهند به خاطر عدم توانایی در ارائه اسامی حامیان مهم در فهرست های شغلی دولت جدید، آنها را از خود برانند و حمایت آنها را از دست بدهند.

افراد تعیین شده بالقوه معمولاً به چهار دسته تقسیم می شوند — افراد دولت پیشین، وفاداران دولت جدید یا مشاوران سیاست

بیان و عده های عجولانه در دوران انتخابات، پس از آن که کاندیداها به کاخ سفید می رسند، منشا دائمی گرفتاری های ریاست جمهوری هستند.

رییس جمهور منتخب ممکن است مجبور شود وعده هایی را که در ستاد انتخاباتی داده است، بعداز دریافت اطلاعات توجیهی سطح بالای امنیت ملی برای اولین بار بازنگری کند. اگر رییس جمهور جدید نتواند به وعده های خود عمل کند، ممکن است به نظر ضعیف جلوه کند، در نتیجه اعتبار خود را در معرض سؤال قرار دهد. ولی با حمایت از تعهد انتخاباتی نسنجیده خود که به خاطر اطلاعات به دست آمده جدید از اعتبار افتاده است، می تواند خطر عواقب نگران کننده تری را برای خود و دولتش به وجود آورد.

متأسفانه، فشارهای روند مبارزات انتخاباتی عملاً این مسئله را که کاندیداها حداقل چند وعده و وعید توخالی را به مردم بدهند، تضمین می کند. اگرچه بیان وعده هایی خاص در طول مبارزات انتخاباتی ممکن است برای دستیابی به حمایت مورد نیاز به "کاخ سفید" لازم باشد، اما زمانی که رییس جمهور جدید انتخاب می شود، تنها به حمایت رأی دهندگان مهم داخلی نیاز خواهد داشت، بلکه به همکاری شرکای خارجی نیز نیاز دارد. هزاران طرح سیاست گذاری و فهرست های شغلی

احمدی نژاد، رئیس جمهوری ایران در تاسیسات آب سنگین [اراک]. تهران می گوید این تاسیسات برای مقاصد مسالمت آمیز است، اما غرب احساس نگرانی می کند.

گذاری ستاد انتخاباتی، هنرپیشه های معروف، و افراد شایسته — که هر کدام نقاط ضعف و قوت خود را دارند. افراد دولت پیشین می توانند تجربه های سازمانی و مداومی را در اختیار گروه جدید بگذارند، ولی وفاداری آنها مشکوک است. وفاداران دولت جدید تعهد خود را به رهبری جدید ثابت کرده اند، ولی خطراتی را در زمینه ”مشاورت گروهی“، وقتی که زمان تصمیم گیری فرا می رسد، به وجود می آورند. هنرپیشگان معروف اعتبار فوری را برای دولت در زمینه های خاصی به ارمغان می آورند، ولی ممکن است با شیوه های رهبری شخصی رییس جمهور سازگار نباشند. افراد شایسته — افرادی با سابقه مردمی بالا، اغلب افرادی از کنگره ایالات متحده — اعتبار دارند ولی ممکن است تجربه خاصی را در زمینه امنیت ملی بر سر میز مشاوره و تصمیم گیری نیاورند.

گزینش افراد و روند انجام کار به دفتر معاون رییس جمهور نیز کشیده می شود. و کلیه این مسائل باید در دستور کار سیاست در حال شکل گیری دولت جدید در نظر گرفته شود.

100 روز اول

رییس جمهور جدید با تناقض های نگران کننده ای بعد از این که مجلس رقص باله افتتاحیه به پایان می رسد، مواجه می شود — وی دقیقاً زمانی که قابلیت اجرایی اش در ضعیف ترین سطح خود قرار دارد، در اوج محبوبیت خود است. رییس جمهور جدید باید در راه درستی قدم بردارد، باید شجاعت و احتیاط را با هم ترکیب کند، و مبارزهای خود را با دقت انتخاب کند.

شکست های اولیه، مثل شکست بیل کلینتون رییس جمهور اسبق ایالات متحده، در مورد ابتکار معروف درباره حضور همجنس بازان در ارتش، که روابط وی را با ”وزارت دفاع“ به شدت سرد و پرتنش کرد، می تواند یک رهبر جدید را از ایجاد نیروی فزاینده ای برای حل مبارزات عمده سیاسی بازدارد.

رییس جمهورهای جدید نیز باید شدت اشتیاق به کنار گذاشتن کامل سیاست های دولت قبلی را کاهش دهند — پدیده ای که توسط برخی از ناظران نشانه ای ”ای بی سی“، یا ”هرچه غیر از کلینتون“، نامیده شد یعنی نشانه ای که اولین دوره ریاست جمهوری جورج دبلیو. بوش را مشخص می کرد.

پیشنهاد در مورد تغییر و تحول ها

در طول روند مبارزات انتخاباتی کاندیداها، در ابتدا لازم است به یاد داشته باشند که در بیان وعده ها معقول باشند و آگاه باشند که ممکن است زمانی که در دفتر ریاست جمهوری مستقر شدند، اطلاعات به دست آمده جدید لزوم تغییر در نظر و عقاید قبلی را ایجاب کند. دوم، کاندیداها باید از پاسخ به سؤال های فرضی اجتناب کنند. سوم آن که، کاندیداها و تیم هایشان باید از دوره مبارزات انتخاباتی برای یادگیری و تأثیرپذیری از شیوه های حکومتی و مدیریتی کاندیداها استفاده کنند. این درس ها در زمان مشخص کردن ترکیب تیم ها مفید و سودمند خواهند بود. همچنین ممکن است که بتوان انتخاب مقام های مهم را بدون اطمینان کامل از نتایج انتخابات، زودتر شروع کرد. از این گذشته، در طول مبارزات انتخاباتی، کاندیداها می توانند گروه های مشورتی رسمی و غیررسمی تشکیل دهند که بعدها تبدیل به تیم های اداری و انتقالی می شوند — همان طور که رونالد ریگان و جورج اچ. دبلیو. بوش به طور مؤثری انجام دادند.

در طول دوره انتقال رسمی — روزهای بین انتخابات و شروع رسمی کار — رییس جمهور منتخب باید تصمیم های خود را

خطرها و فرصت ها

تاریخ یازده دوره انتقالی ریاست جمهوری ایالات متحده از زمان "جنگ جهانی دوم"، حکایتی عبرت انگیز مملو از خطرات و همچنین فرصت ها است. مشخصه های منحصر به فرد بسیاری مربوط به سیستم آمریکایی دولت وجود دارد: موازنه قوی قدرت بین قوای مقننه، مجریه، و قضاییه؛ نقشی که منصوبین سیاسی در قوه مجریه اجرا می کنند؛ و روند انتقال ریاست جمهوری که بسیار متفاوت و طولانی تر و مفصل تر از نظام های پارلمانی دولت انگلیس است که در میان ملل دیگر نیز دیده می شود.

و در دنیایی پر از مشکل و پیچیده شامل تهدیدهای بی شمار، جریان های سریع اطلاعاتی، و نظام کاغذ بازی گسترده و روز افزون دولت ها، مسائل مربوط به انتقال قدرت ریاست جمهوری آمریکا هم با اضطراب و هم با امید همراه است. این اضطراب، بیش از نگرانی های ساده در مورد تغییر روش های ممکن در سیاست دولت جدید است، بلکه همچنین نگرانی های عمده در مورد امکان بالقوه برداشتن گام های اشتباه و اختشاش های عملی است که دوره انتقال قدرت ریاست جمهوری را در گذشته دچار مشکلات کرده بود.

با این همه، به رغم چالش های بسیار و اشتباه های گاه و بی گاه در طول قرن ها، مسائل مربوط به انتقال قدرت ریاست جمهوری در ایالات متحده به طرز چشمگیری منظم و با آرامش صورت می گیرد. احترام به "قانون اساسی ایالات متحده"، حکومت قانون، روند انتخاباتی، و نهاد ریاست جمهوری، حتی علی رغم شکست های گاه و بی گاه، همیشه رواج داشته است. رییس جمهوران منتخب، پیوسته با مبارزات مشکلی در گذشته مواجه بوده اند، و با این که بسیاری مرتکب اشتباه شده اند، نظام جمهوری در آمریکا همواره تداوم داشته است. تغییرات دولت جدید هم، به طور قطع در بردارنده برخی از بزرگترین چالش هایی که آمریکا تا به حال با آن مواجه شده است، خواهد بود، ولی تاریخ به ما این اطمینان را می دهد که مردان و زنان بزرگ برای مواجهه با این مبارزات برخوانند خاست. ■

عقاید بیان شده در این مقاله، لزوماً بیانگر نظرات یا سیاست های دولت ایالات متحده نمی باشد.

در مورد انتخاب کارکنان خود اتخاذ کند، در حالی که ترکیب کلی تیم را در نظر دارد. آنگاه، رییس جمهور منتخب لازم است شیوه های تصمیم گیری خود را بر اساس افراد و شخصیت های که دولت جدید را شکل می دهند، تکامل دهد. شخصیت ها و روابط غیررسمی بر موفقیت روندها و شیوه های که در نهایت غالب می شوند، تأثیر می گذارد. این تیم باید از "تفکر یکسان گروهی" اجتناب کند (یعنی، تعداد بیش از اندازه ای از وفاداران را به جای افراد دولت قبلی، افراد شایسته، و شخصیت های معروف منصوب نکند)، ولی باید درک کند که اختلاف خیلی زیاد نیز می تواند تصمیم گیری را فلج نماید و مانع ایجاد روابط کاری قوی شود.

وقتی که رییس جمهور در دفتر ریاست جمهوری قرار گرفت و کنترل امور را به طور جدی در دست داشت، باید به سرعت و به نحوی کارآمد تر اقدام به حل منازعات قدیمی کند، سعی کند نیروی فزاینده ای از موفقیت های کوچک بسازد تا پیشرفت اولیه ی خود را نشان دهد. رییس جمهور جدید باید سعی کند که مسائل مشکل و پیچیده را به تعویق اندازد تا زمانی که بتواند خود را با واقعیت های حکومتی و اداری پیش بینی نشده تطبیق دهد. اگر چه قدرت ریاست جمهوری در طول 100 روز اول، اغلب در ضعیف ترین سطح خود قرار دارد، ولی اگر از دوران به اصطلاح روابط حسنه به طور مؤثری استفاده شود، هنوز امکان پیشرفت و بهبود اساسی وجود دارد. گام های اولیه می تواند میان جامعه امنیت قطبی شده در اوایل کار دولت، مانند پلی عمل کند.

رییس جمهور منتخب باید با تیمی کارآمد تعیین شده وارد کاخ سفید شود و برای اداره و کنترل بحران های پیش بینی نشده در آغاز آماده باشد. از این گذشته، رییس جمهور جدید باید از همان آغاز کار و در اغلب موارد با قوه مقننه در تماس باشد. تیم اجرایی جورج دبلیو. بوش به اشتباه، با ایجاد یک روند امنیت ملی که کاملاً بر قوه مجریه متمرکز بود، روابط خود را با هم پیمانان حزب در "مجلس نمایندگان" و در "مجلس سنا" سرد و متشنج ساخت.

رئیس جمهوری آمریکا و مطبوعات

نوشته مارتا جوینت کومار

پرزیدنت آیزنهاور در یک کنفرانس مطبوعاتی که در 1959 در واشنگتن برگزار شد. جیمز هاگرتی، وزیر مطبوعات وقت در کنار وی نشسته است. © AP Images

مردم مراجعه می کنیم، آنها می توانند به درستی حرف های پرزیدنت (آیزنهاور) را بدون خواندن مطالب مغرضانه و تحریف شده روزنامه ها، بشنوند.“

تمایل شدید به استفاده از سازمان های خبری برای برقراری روابط مستقیم و بدون محدودیت و تحریف با مردم، مانند شکایت از دشمنان روسای جمهوری، یعنی مطبوعات، یک موضوع همیشگی در امر ارتباطات رئیس جمهوری بوده است. بیش از دوماه از آغاز کار پرزیدنت جرج دبلیو بوش نمی گذشت که او شکایت از ”صافی“ [مطبوعات] را شروع کرد. او طی یک سخنرانی در 23 مارس 2001 در پرتلند، اورگان گفت، من دریافتم که برای من موثرتر است از پایتخت کشور بیرون بروم و برنامه بودجه ام را رو در رو با مردم در میان بگذارم، تا این که برای این کار متکی به ”واسطه“ باشم. گاهی حقایق به نوعی مسخ می شوند... اگر ناراحت نمی شوید، اجازه بدهید راجع به بودجه ام و اینکه در صورت توانایی در باز آوردن سلامت مالی به پایتخت برای پول چه مصرفی در نظر گرفته ایم، توضیح بدهم. بوش مثل روسای جمهوری گذشته ناراحتی خود را از مطبوعات ابراز و تاکید کرد، که خبرهای مربوط به او و برنامه هایش را پوشش

وقتی باراک اوباما زمام امور را به دست گیرد به تیمی در کاخ سفید نیاز دارد که به حال و هوای روابط بین رئیس جمهوری و مطبوعات آگاه بوده و دارای کارمندی باشد که درک بهره گیری از مطبوعات را داشته باشند. با در نظر داشتن همه سخنرانی های عمومی که امروز یک رییس جمهوری ایراد می کند و وقت زیادی که برای پاسخ گویی به پرسش های خبرنگاران اختصاص می دهد، رئیس قوه اجرایی به تیمی نیاز در محل دارد که به او برای ارتباط با مردم و ارائه برنامه ها و اهدافش به آنها کمک کند.

مارتا جوینت کومار استاد علوم سیاسی دانشگاه تالوسن و مولف مشترک چندین کتاب در باره رسانه ها و رئیس جمهوری است. کتاب های او عبارتند از تصویرسازی سنتی رئیس جمهوری در سال 1981: کاخ سفید و رسانه ها و اداره و تنظیم پیام رییس جمهوری: عملیات ارتباطی کاخ سفید.

جیمز هاگرتی وزیر مطبوعات پرزیدنت آیزنهاور، هنگام دادن اجازه انتشار نوار کنفرانس مطبوعاتی او گفت: ”من خوشحالم که نوار بیانیه را به رادیو، تلویزیون و فیلم های خبری دادیم. آن گزارشگران مغرض به جهنم بروند، ما مستقیماً به

هلن توماس، گزارشگر کارآمودة کاخ سفید (نشسته) که از زمان جان اف کندی، همه جلسات مطبوعاتی ریاست جمهوری را پوشش داده است، جایگاه خود را در ردیف جلو اتاق نوسازی شده مطبوعاتی جیمز اس. برایدی، حفظ کرده است.

نمی دهند و او می خواهد که هر دو موضوع منعکس شود.

وقتی روسای جمهوری، در باره مطبوعات شکایت می کنند، زود می فهمند که سازمان های خبری بخشی از حوزه مدیریت رییس جمهوری را تشکیل می دهند. جیمز هگرتی از خبرنگاران شکایت داشت، ولی در همان حال با آنها به نحوی کنار می آمد، آنها را دوبار در روز در دفتر خود توجیه می کرد، به آنها اجازه می داد به در تمام روز دسترسی مستقیم به او داشته باشند و به آنها اطمینان می داد که در برنامه رویدادهای مربوط به رئیس جمهوری و سفرهای او قرار بگیرند و برای دیدن وی و شنیدن مطالب او در بهترین جا بنشینند و به طور کلی به نیازهای آنها، برای پوشش خبری و اطلاعات لازم پاسخ داده می شود. هگرتی چیزی می دانست که سایر کارمندان کاخ سفید و روسای جمهوری در باره کاخ سفید آموخته اند، آن موضوع ارتباطات بود. روابط با مطبوعات، رابطه ای پر تنش است ولی رابطه ای است که به روسای جمهوری کمک می کند. مردم می خواهند بدانند که رئیس جمهوری چه می کند و چه برنامه ای دارد. سازمان های خبری آن اطلاعات را برایشان، فراهم می کنند.

سه عامل در رابطه بین کاخ سفید و مطبوعات به ما اطلاعات زیادی می دهند که چگونه این رابطه از یک دولت به دولت یگر تغییر می کند. اول رابطه یک همکاری است. ممکن است تنش بین دو طرف وجود داشته باشد، ولی براساس روابط روزانه، منافع هر طرف ایجاب می کند که با طرف دیگر به طور موثر همکاری کند. دوم، عملیات ارتباطاتی کاخ سفید با ادارات مرکزی تبلیغات است که از دولتی تا دولت دیگر برجای مانده اند و با و مقررات ضوابط اصلی شامل تمام دولتها ادامه پیدا می کنند. این مقررات به نظر ساده و جاودانی جلوه می کنند—حقیقت را بگوئید، اخبار بد را با توضیحات

خود در باره آن منتشر کنید – ممکن است در داخل کاخ سفید این وسوسه وجود داشته باشد که از ضوابط پیروی نکنند. این یکی از عواملی است که شغل وزیر مطبوعات را خیلی مشکل می کند. سوم سازمان های خبری ابزارهای اصلی رئیس جمهوری و کارگزاران او برای رساندن تعداد فراوان سخنرانی ها و مصاحبه های مطبوعاتی و بیانیه های رئیس جمهوری به اطلاع مردم هستند. با این همه آنها این روابط را کنترل نمی کنند، چون باید به پرسش های خبرنگاران پاسخ دهند.

عوامل همکاری

برای اینکه روابط بین رئیس جمهوری و کارگزارانش با سازمان های خبری به نحوی به موثرترین شکلی برقرار باشد، رئیس جمهوری و کارگزارانش نیاز به همکاری با گزارشگرانی دارند که مطالب آنها را منتشر می کنند. جز از طریق سازمان های خبری، رئیس جمهوری از چه راه دیگری دیگری "واقعیات" را به طور منظم به اطلاع مردم می رساند؟

به طور روزانه در حدود صد خبرنگار و عکاس و تولیدکننده اعضاء گروه فیلم برداری وابسته به روزنامه، خبرنگاری، تلویزیون و رادیو در کاخ سفید مستقر و برای ارسال تصاویر رئیس برای مردم و نوشتن مطالب در باره او و دولتش آماده هستند. هر قدر هم که رئیس جمهوری و کارکنان کاخ سفید از خبرنگاران ناراضی باشند، همانطور که از 1902، هنگام شروع استفاده ساختمان ضمیمه کاخ مرسوم شده، حضور آنها را در ضلع غربی کاخ سفید همچنان تحمل خواهند کرد. همکاری بین کاخ سفید و خبرنگاران شامل تهیه خبر برای آنها راجع به رئیس جمهوری و برنامه های او است – و سازمان های خبری از بخش بزرگی از اطلاعاتی را که به دست می آورند به هر کیفیتی استفاده می کنند و تنش وقتی در روابط آنها ظاهر می شود که کاخ سفید با گزارش سازمان های خبری و آنچه که گزارشگران در داستان های خود می گنجانند، مخالف است.

هر قدر هم که حفظ حضور گزارشگران در کاخ سفید برای سازمان های خبری گران تمام شود، آنها این کار را از سال 1896، وقتی که عده ای از روزنامه ها خبرنگاران خود را دور میزی خارج از دفتر وزیر مطبوعات که امروز هم پایه رئیس کارکنان کاخ سفید است مستقر کردند، انجام داده اند. هدف سازمان های خبری همواره این بوده که گزارشگران آنها، نزدیک مرکز خبر باشند، تا خبرهای دست اول را منتشر کنند.

خبرنگاران هرگز دسترسی نزدیک خود را به اخبار ریاست جمهوری از دست نداده اند. امروز شبکه های مهم تلویزیونی جای آراسته ای بر فراز راه ورود اتومبیل، در ضلع شمالی کاخ سفید در اختیار دارند که از آنجا به طور زنده، اخبار را پخش می کنند. گزارشگران تلویزیونی مهمان نیز می توانند از آن محل استفاده کنند. کاخ سفید و سازمان های خبری با هم

© AP Images

پرزیدنت کلینتون در حال ترک یک کنفرانس مطبوعاتی در تالار شرقی کاخ سفید در ژانویه 1997.

های پرزیدنت را در معرض افکار عمومی و سایر کسانی که به حمایت آنها نیاز دارد قرار می دهد. این در حالی است که وزیر مطبوعات و کارمندان اطلاعات روزانه را که بیشتر فعالیت های رئیس جمهوری پوشش می دهد برای خبرنگاران تهیه می کنند. طول عمر و دوام این ادارات، در دوره های دموکرات ها و جمهوری خواهان نشان دهنده تداوم نیازی است که به خدمات آنها احساس می شود.

مقررات و ضوابطی که بر روابط بین گزارشگران و مقام های دولتی حاکم است نیز همچنان ادامه دارد. حتی ترتیب مطالبی که باید به اطلاع مردم برسد و مطالبی که نباید در اختیار آنها گذاشته شود، و "پیشینه امر" تقریباً، به همان وضع باقی مانده است. مطالبی که باید به اطلاع مردم برسد و گزارشگران می توانند از آنها با ذکر نام منبع خبر، استفاده کنند. امروزه بیشتر خبرهای ریاست جمهوری را می توان به اطلاع عموم رساند. اطلاعات زمینه به معنای اطلاعات یک منبع خبری مثل افراد کاخ سفید است که به خبرنگاری چیزی می گویند و او می تواند آن را بدون ذکر نام شخص گزارش دهد، بنابراین یک خبرنگار می تواند بنویسد "یک مقام ارشد کاخ سفید امروز گفت"، وقتی خبرنگار نباید خبری را گزارش دهد، مجاز نیست

برای حفظ جا، همکاری می کنند، چون می دانند که جا، مانند محل تازه بازسازی شده سالن مطبوعاتی کاخ سفید، به حال سازمان های خبری مفید است، سازمان های خبری و دولت مشترکاً هشت میلیون دلار برای بازسازی آن خرج کرده اند، از این مبلغ، دو میلیون دلار توسط مطبوعات پرداخت شده است.

تاریخچه تداوم همکاری

وزیر مطبوعات مقامی از جمله کارکنان ریاست جمهوری است که دارای طولانی ترین پیشینه است. هر یک از سیزده رئیس جمهوری که از سال 1929 به این مقام رسیده اند دستگیری برای امور مطبوعاتی داشته اند. کسانی که متصدی این مقام بودند روابط رئیس جمهوری را، با مطبوعات اداره می کردند و طبق نظر رییس قوه اجرایی و کاردانش اطلاعات لازم را در اختیار خبرنگاران می گذاشتند.

در سال 1969 پرزیدنت ریچارد نیکسن عامل دومی را به حوزه ارتباطات کاخ سفید افزود و آن اداره ارتباطات بود که هنوز پا برجا است. آن اداره به طور سنتی برنامه های گسترده ارتباطی را طرح و تنظیم و اداره می کند که برنامه

© AP Images

پرزیدنت جورج دابلیو بوش در سپتامبر 2006 یک کنفرانس مطبوعاتی در باغ رز کاخ سفید، برگزار می کند.

دادن اعتبارش انجامید. همین وضع نیز در دولت های گذشته با پیامدهای مشابه اتفاق افتاد. فرد جدیدی به عنوان وزیر مطبوعات می آید.

سازمان های خبری: ابزارهای بی مهار

یک رئیس جمهوری، در روابطش با سازمان های خبری، مصالح زیادی در میان دارد، چون برای اداره کشور احتیاج دارد که مردم نظرات او را درک کنند. او برای طرح برنامه ها تامین بودجه برای آنها به موافقت کنگره نیاز دارد. مقام او طوری است که به جای اقدام فردی باید با سایر مراجع همکاری و دیگران را، در قدرت اجرایی خود سهیم کند. و در این مرحله است که سازمان های خبری ایفاء نقش می کنند. آنها ابزارهای ارتباط با مردم هستند که رییس جمهوری به حمایت آنها برای قانع کردن کنگره به منظور تصویب برنامه های دولت نیازمند است.

رئیس جمهوری آمریکا از کاخ سفید، از همه گوشه و کنار کشور و از دنیا صحبت می کند. سازمان های خبری هر جا که او می رود، با او هستند، رونوشت تلگراف ها را می فرستند، مقاله می نویسند و در رادیو و تلویزیون گفته های او را پخش می کنند. هر کس می تواند نیاز یک رییس جمهوری را، به سازمان های خبری با کثرت سخنرانی های عمومی و

به هیچ صورتی از آن استفاده کند. هر چند از نقطه نظر عملی خبرنگاران می توانند همان اطلاعات را از کسی بگیرند که اجازه انتشار آن را با ذکر یا بدون ذکر منبع به آنها بدهد.

همچنین اصول اجرائی تبلیغات که به نفع رئیس جمهوری و دولت او است ادامه دارد. ران نیسین وزیر مطبوعات پرزیدنت جerald فورد آن اصول را بنیان گذاشت که دامنه آن به نسل های بعد تسری یافته و برای همه مقام های ارتباطی قابل اجرا است. او گفت، ” من فکر می کنم که بیشتر وزیران مطبوعات با هر سابقه ای که داشته باشند به این نکته توجه خواهند کرد که این اصول، برای سال های سال و دولتی بعد از دولت دیگر اجرا خواهد شد. به طور مثال: حقیقت را بگوئید، دروغ نگوئید. چیزی را مخفی نکنید، خبر بد را خودتان مطرح کنید و هر چه زودتر این کار را بکنید و همه را با توضیحات خود بیان کنید.

در عین حال همیشه برای کارگزاران مطبوعات آسان نیست که آن رهنمود ها را اجرا کنند. ران نیسین همچنین افزود، ” ... که در بسیاری از موارد، اعضای دیگری از کارکنان نمی خواهند آن اصول را اجرا کنند، آنها آن را نمی فهمند.“ در زمان جرج بوش در کاخ سفید، ما دیدیم چقدر برای اسکات مک لن وزیر مطبوعات مشکل بود که اطلاعات دقیق را از مقامات ارشد کاخ سفید دریافت و در نتیجه این کار به از دست

اظهارات او درک کند. پرزیدنت بوش به طور متوسط در شش روز هفته روزی 1.6 سخنرانی و اظهار نظر داشت که در مقایسه کلینتون که 1.8 سخنرانی بزرگ و کوچک در روز ایراد می کرد. امروز می شود انتظار داشت که یک رییس جمهوری در سال تقریباً 500 بار مخصوصاً در سال اول تصدی مقام، سخنرانی کند. کلینتون در سال 1993، سال اول زمامداری خود 602 بار سخنرانی کرد. بوش 508 بار در سال 2001، سخنرانی و اظهار نظر کرد.

هزینه استفاده از سازمان های خبری به عنوان وسیله ای برای ارائه گفته ها و نظرات رییس جمهوری به مردم، تهیه و فراهم آوردن اطلاعات برای سازمان ها و گزارشگران آنها، مخصوصاً کسانی است که در کاخ سفید مستقر هستند. آنها علاوه بر آنچه که پرزیدنت و کارمندان او ارائه می دهند، در جستجوی خبرهای دیگری هستند. اظهارات رییس جمهوری فقط قسمتی از داستان های خبری است. آنها میل دارند به پرسش هایشان در باره انگیزه های پرزیدنت و برنامه های جانشین و الویت هایش پاسخ داده شود.

گزارشگران به طور روزانه می توانند خبرها را از کارکنان رییس جمهوری و بیشتر از همه از وزیر مطبوعات او کسب کنند. با وجود این، بنا به روال معمول می خواهند، پاسخ پرسش های خود را مستقیماً از رییس جمهوری بشنوند. هر چند که روسای جمهوری آمریکا از سال 1913 به اینسو، به پرسش های خبرنگاران در یک عرصه باز کنفرانس مطبوعاتی پاسخ داده اند، مطالب اینگونه جلسات غالباً قابل انتشار نبود. از ژانویه سال 1955 انتشار پاسخ های رییس جمهوری قابل انتشار شد و در دسترس تلویزیون قرار گرفت، و این هنگامی بود که پرزیدنت آیزنهاور برای نخستین بار در چنین نشستی را بر پا ساخت.

امروز رییس جمهوری آمریکا، با خبرنگاران در سه محل ملاقات می کند. نخست در کنفرانس های مطبوعاتی که او در طی آنها با خبرنگاران برای پاسخگویی به پرسش هایشان به مدت نیم ساعت در یک جلسه آزاد ملاقات می کند. گاهی رهبران خارجی هم با او هستند و گاهی او تنها با آنها گفتگو می کند. علاوه بر این رییس جمهوری به پرسش های خبرنگاران به طور مرتب در اتاق بیضی و سایر مکانهای اطراف کاخ سفید مثل باغ رز بیرون از اتاق بیضی، پاسخ می دهد. گذشته از اینها، رییس جمهوری با گزارشگران کشور های

خارجی و نمایندگان سازمان های خبری داخلی نیز مصاحبه می کند. برای مثال پیش از سفر رییس جمهوری به خارج او با گزارشگران سازمان های خبری کشوری که به آنجا مسافرت می کند، به مصاحبه می نشیند. این نشست ها به این سبب برگزار می کند که مردم آن کشور را در باره انیدهای خود از سفر سازد.

وقتی مجموع کنفرانس های مطبوعاتی و نشست های پرسش و پاسخ و مصاحبه های رییس جمهوری به حساب آید، ملاحظه می شود که او بر این گرد همایی های منظم فقط تا حدی کنترل دارد. روسای جمهوری، مجبور به پاسخ دادن به پرسش ها نیستند، ولی اگر آنها این کار را نکنند، با خطر انتقاد مواجه می شوند. پرزیدنت کلینتون در سال اول رییس جمهوری 332 بار به پرسش های خبرنگاران پاسخ داد، در حالیکه پرزیدنت بوش در سال اول تصدی خود 211 نشست از آن دست با آنها داشت. بعد از سال اول، در هیچیک از گردهمایی های هفت سال دیگر بوش بیش از 150 بار به پرسش های گزارشگران پاسخ نداد. کلینتون در بقیه هفت سال زمامداریش 275 بار یا کمتر از این گونه نشست ها داشته است. در تمام این نشست ها، روسای جمهوری در معرض خطر اشتباهاتی قرار دارند، که البته دوست ندارند برایشان پیش آید و اگر بتوانند از آن احتراز می کنند.

دولت جدید

وقتی باراک اوباما زمام امور را به دست گیرد به تیمی در کاخ سفید نیاز دارد که به حال و هوای روابط بین رییس جمهوری و مطبوعات آگاه بوده و دارای کارمندی باشد که درک بهره گیری از مطبوعات را داشته باشند. با در نظر داشتن همه سخنرانی های عمومی که امروزه یک رییس جمهوری ایراد می کند و وقت زیادی که برای پاسخ گویی به پرسش های خبرنگاران اختصاص می دهد، رئیس قوه اجرایی در محل به تیمی نیاز دارد که به او برای ارتباط با مردم و ارائه برنامه ها و اهدافش به آنها کمک کند. این امر لازمه یک رهبری کارآمد است ■

عقاید بیان شده در این مقاله، لزوماً بیانگر نظرات یا سیاست های دولت ایالات متحده نمی باشد.

برای بایگانی

نوشته تری گود

© AP Images

پرزیدنت بوش، رئیس جمهوری پیشین (پدر)؛ اوباما رئیس جمهوری منتخب؛ پرزیدنت بوش و روسای جمهوری گذشته: پرزیدنت کلینتون و پرزیدنت کارتر در 7 ژانویه 2009 با هم ملاقات کردند.

20 ژانویه، 11:55 صبح
بالاخره موفق شدیم. یک انتقال دیگر. یک بار دیگر کلیه کارکنان، اسناد و مدارک و سوابق الکترونیکی را از مجموعه بزرگ کاخ سفید خارج کردیم. و این کار را تا قبل از ساعت 12 ظهر انجام دادیم.

من در دفتر خود خسته و خواب آلود بر روی مبل دراز می کشم. تمام شب را در این جا بوده ام و تنها یک چرت کوتاه زده ام. این مدت یکسره مشغول آخرین پاکسازی ها در مجتمع کاخ سفید بوده ام (ساختمان غربی، ساختمان شرقی، ساختمان ریاست جمهوری ایزنهاور، ساختمان جدید ریاست جمهوری، و ساختمان های دیگر) و به دنبال مدارک، اسناد و پرونده هایی گشته ام که به طور اجتناب ناپذیری هنگام تخلیه دفاتر و ساختمان ها جا مانده اند. تلویزیون را روشن می کنم و هنگام نوشیدن جرعه ای قهوه سرد و خوردن یک دونات مانده، مراسم تحلیف را که در ساختمان کنگره برگزار می شود، تماشا می کنم.

اما نمی توانم مدت زیادی استراحت کنم. باید ساختمان غربی را بار دیگر بررسی کنم. محافظان تیم ریاست جمهوری جدید

” شما با دست خالی به این جا می آید. هنگام رفتن نیز هیچ چیزی را با خود نخواهید برد.“ این رهنمود ساده ای است که به تمامی کارکنان کاخ سفید هنگام ترک این مکان گفته می شود و موید این نکته است که طبق قانون بایگانی اسناد ریاست جمهوری مصوب سال 1978، تمامی اسناد و بایگانی های کاخ سفید جزو اموال دولتی محسوب می شوند. اداره مدیریت بر بایگانی ها وظیفه دارد تا بر انتقال این اسناد و بایگانی ها به آرشیو ملی، و در نهایت به کتابخانه ریاست جمهوری نظارت نماید.

تری گود در ژانویه 1969 به عنوان یکی از اعضای تیمی که مسئولیت آماده سازی مقدمات کتابخانه ریاست جمهوری ریچارد ام. نیکسون را بر عهده داشت. از طریق آرشیو ملی وارد کاخ سفید شد. تری پس از استعفای پرزیدنت نیکسون به اداره مدیریت بایگانی های کاخ سفید ملحق شد. و در اکتبر 1988 ریاست این اداره را بر عهده گرفت. او تا ژوئیه 2004 که بازنشسته شد. این سمت را بر عهده داشت. او و همسرش، اوی لین. اکنون در اوهایو زندگی می کنند.

تا پنج دقیقه دیگر قرار است این جا باشند.

White House Photo/Joyce Beghousian

پرزیدنت جورج دابلیو بوش و مدیر اداره بایگانی، تری گود در دفتر ریاست جمهوری.

البته روند رسیدگی به این نامه ها خالی از سرگرمی و تفریح نیست. مردم آمریکا دارای نبوغ و خلاقیتی هستند که غیرقابل باور است. تقریباً از هر قالب و وسیله غیرقابل تصویری برای ارتباط با روسای جمهور استفاده می شود: قوطی کنسرو، تکه چوب، کدو، و نارگیل تنها چند مورد از وسایل متنوع به کار رفته هستند.

کارکنان اداره مدیریت بایگانی ها

آمادگی دارند تا تجربیات خود در مورد بررسی و پاسخ دهی به این نامه ها را در اختیار کارکنان دولت جدید قرار دهند. این اولین آزمایش و فرصت برای ما به شمار می رود. ما باید دولت جدید را قانع کنیم که اکثر این نامه ها، پس از آن که خوانده شده و مورد رسیدگی قرار گرفتند، نباید بیش از چند ماه نگهداری شوند. اگر ما بتوانیم آنها را قانع کنیم که این نامه ها باید مورد باز یافت قرار گیرند، نه تنها از حجم انبارهای ذخیره سازی مورد نیاز ما کاسته خواهد شد، بلکه ما چالش های پیش روی خود هنگام روبرو شدن با بزرگترین الهه تنبیه ما، یعنی روند انتقال بعدی، را نیز به طور چشمگیری کاهش خواهیم داد. برنامه ریزی برای انتقال بعدی از هم اکنون آغاز شده است.

خوشبختانه، سیل ایمیل های ارسالی که در ابتدا بسیار گیج کننده است، دیگر مانند گذشته و در دورانی که تازه این فن آوری جدید شکوفا شده بود، بحران آفرین نمی باشد. تعداد این ایمیل ها خیره کننده است، اما بررسی و پاسخ دهی به آنها در مقایسه ساده است. موج بعدی، که به بزرگی این دو موج نیست، به زودی خواهد رسید. طی روزهای آتی، تلفن های ORM شروع به زنگ زدن خواهند کرد و اسناد و پرونده های مربوط به اشخاص مختلف و یا پیشینه و سابقه برخی از

کار من هنوز تمام نشده است. من با دولتی که در حال ترک کاخ سفید است، کسانی که با آنها آشنا شده، به ایشان احترام می گذاشتم، و علاقه داشتم، خداحافظی کرده ام. برای چهار سال و یا هشت سال. هنگامی که به گذشته نگاه می کنم، زمان بسیار کوتاهی به نظر می رسد. اما اکنون فرصت یادآوری خاطرات نیست. مرحله بعدی انتقال، در حال آغاز است. من باید با لبخند از افراد جدید استقبال کنم و به آنها بگویم که صرف نظر از سیاست های حزبی، با همان وفاداری و اشتیاقی که با اسلاف آنها همکاری می کردم، با آنها نیز همکاری خواهم کرد.

و من و کارکنان من در اداره مدیریت بایگانی ها (ORM) این کار را خواهیم کرد، زیرا ما بخشی از کارکنان کاخ سفید هستیم که با تغییر دولت ها همچنان به فعالیت خود ادامه می دهیم. ما جزو کارکنان "تخصصی" غیرحزبی کاخ سفید هستیم که "به دولت خدمت می کنیم، نه به یک شخص خاص".

در آخرین لحظات من به آنچه که ممکن است دولت جدید و دفتر من در آینده با آن روبرو شوند، فکر می کنم. من چهار و یا هشت سال آینده را با سرعت در ذهنم مرور می کنم.

نامه برایت آمده

تنها با گذشت چند روز، اعضای دولت جدید با سیلی از نامه ها روبرو خواهند شد. این تازه اول کار است. آنها واقعا سرگیجه خواهند گرفت. البته به آنها در این مورد هشدار داده شده است، اما باز هم غافلگیر خواهند شد. تعداد چشمگیری جعبه پر از نامه های عموم مردم که از روز انتخابات به بعد جمع شده اند. باید میزهایی را در دفتر ریاست جمهوری آیزنهاور، در کنار کاخ سفید، برای این منظور آماده کرد. آنها با گذشت زمان خواهند فهمید که مطالعه روزانه 22 نامه، امری بسیار طبیعی است. آنها هر نامه را برای اقدام در مورد آن علامت گذاری خواهند کرد: پاسخ به آن، ارجاع به یک سازمان برای پاسخگویی، و یا عدم نیاز به پاسخ و اقدام. با این حال، حجم زیاد نامه های دریافتی برخی اوقات در تمام طول دوره ریاست جمهوری ادامه می یابد.

Courtesy William J. Clinton Presidential Library

پرزیدنت بیل کلینتون با تری گود، در ساختمان دفتر اجرایی آیزن هاور دیدار می کند.

سیاست های دولت قبلی که دولت جدید مشغول رسیدگی به آنها می باشد را از ما خواهند خواست. پاسخ ما همواره یکسان است، پاسخی پیش بینی نشده و ناامیدکننده: پرونده های ما خالی هستند. تمامی اطلاعات، اسناد، و آرشیوهای الکترونیکی خارج شده اند. شما باید همه چیز را از ابتدا آغاز کنید. سازمان های وابسته به قوه مجریه می توانند در این زمینه کمک کنند. آنها اطلاعات و اهداف این برنامه ها را می دانند. دولت جدید بلافاصله سررشته کار و زمام امور را در دست می گیرد.

طی هفته های آتی موج دیگری مجتمع کاخ سفید را در می نوردد. انتصاب کارکنان و مسئولیت ها و وظایف آنها نیازمند اطلاعات و دانش بسیار زیادی است. اسناد و مدارک، کاغذها و کتاب ها در هر دفتر و اداره کاخ سفید مشاهده می شوند، و اغلب کارکنان جدید تا کنون با این حجم از اسناد و مدارک روبرو نشده اند. حجم این مدارک و کتاب ها بسیار زیاد و گیج کننده است. در ابتدا، کارکنان جدید سعی می کنند با نصب تعداد بیشتری قفسه و کمد این مشکل را حل کنند. طی چند هفته، تمامی فضای قابل استفاده در هر دفتر پر می شود. و بدتر از آن این است که کاغذها، اسناد، و کتاب ها در قفسه ها و کمدها و بر روی میزها، صندلی ها، میزهای اداری، میل ها، و در نهایت بر روی زمین انباشته می شوند؛ و گاهی تنها یک راه باریک از درب ورودی تا میز وجود خواهد داشت، و شاید تنها، همان گونه که یک بار نیز رخ داده است، تهدید بازدید اداره آتش نشانی سبب ایجاد کمی نظم و انضباط در دفاتر شود.

چالش سازمانی

در این مقطع زمانی، برخی از کارکنان دولت گیج و دلسرد می شوند. بسیاری از آنها احساس می کنند که آمادگی مقابله با این چالش بزرگ را ندارند، و تعداد کمی از آنها، پیش از این نیز تجربه حضور در دفاتری که تا این اندازه شلوغ و پرمسئولیت بوده و نیاز به زمان بازدهی کوتاهی - که بخشی جدایی ناپذیر از دفاتر کاخ سفید به شمار می رود - را دارند. کارکنان تکمیلی یک حق انتخاب به شمار نمی روند. دولت جدید از ترس انتقادات نسبت به "غرور بیش از حد" کارکنان کاخ سفید، باید به پرسنلی معمولی، که بخشی از آنها را نیروهای داوطلب و کارآموز تشکیل می دهند، بسنده کند. این کاری آسان نخواهد بود.

این امر برای اداره مدیریت بایگانی ها غافلگیرکننده نیست. در هر دولت جدیدی، چالش سازماندهی اطلاعات، در هر قالبی، دارای اولویت پایینی بوده است. اعضای دولت های جدید به ندرت می توانند ماهیت حساس و مهم و یا حجم فعالیت های این بخش از دولت را پیش بینی کنند. کارکنان این اداره برای تصمیم گیری در مورد کارهای جزئی مانند طبقه بندی پرونده ها و مدارک، باید با دقت و توجه بسیار زیادی اخبار و رویدادهای ملی و جهانی را پیگیری کنند. تاریخ تکرار می شود.

اداره مدیریت بایگانی ها، اداره ای که آنها تا کنون از وجود آن نیز خبر نداشتند، به زودی تبدیل به فرشته نجات آنها خواهد شد. مدیران آرشیو ORM به مرور شروع به کمک به کارکنان برای مرتب ساختن و چینش کاغذها و اسناد درون دفاتر خواهند کرد. در برخی موارد، توصیه آنها منظم کردن بایگانی ها است. در بسیاری از موارد، مدیران ORM کارکنان را تشویق می کنند تا فهرستی از اقلام و اسنادی را که مورد نیاز فوری نیستند را تهیه کرده و سپس آنها را درون جعبه هایی بسته بندی کنند. این جعبه ها سپس می توانند به صورت امانت تحویل ORM داده شوند، و در آن جا یک نسخه دیجیتالی از فهرست مدارک موجود در این جعبه ها در پایگاه داده های ORM ضبط شده، و جعبه ها شماره گذاری می شوند و در انبار قرار داده می شوند - و در صورت نیاز به یکی از آنها، در کمتر از یک ساعت می توان جعبه مورد نظر را به دفتر ارسال کرد. گرچه ORM این موضوع را بیان نمی کند، اما این جمع آوری جعبه ها خود مرحله ای دیگر در آغاز روند "پایان دولت" و آماده سازی برای خارج کردن متعلقات دولت پس از چهار یا هشت سال به شمار می رود. اسناد و مدارکی که فهرست آنها تهیه شده و بسته بندی شده اند، پس از به پایان رسیدن دوره دولت، به آرشیو ملی و اداره بایگانی ها منتقل می شوند. هر جعبه نشان دهنده یک مشکل و یا معضل طی دوره زمانی چهار یا هشت ساله دولت است، و تعداد این جعبه ها در پایان چهار سال بالغ بر 12.000، و در پایان هشت سال بیش از 20.000 خواهد بود.

آنچه که مهم تر است، این است که برای اداره مدیریت بایگانی ها، این امر، اولین مرحله در نگارش تاریخ مکتوب این دولت به شمار می رود. اسناد نوعی شاهد هستند: آنها قادرند صحبت کرده و شهادت دهند. اسناد و مدارک مرتب شده، گویای تاریخ هستند. به هر میزان که ORM بتواند کارکنان کاخ سفید را قانع کند تا اسناد و مدارک را به صورتی مرتب و منظم جمع آوری کرده و نگهداری کنند، به همان میزان نیز تاریخ آن دولت را می توان بهتر درک کرد، بهتر مکتوب ساخت، و بهتر بیان کرد. و بیش از همه، روسای جمهور در نگارش خاطرات خود، و سپس مورخان و کسانی که قصد تفسیر و بازبینی رویدادها و سیاست های خاصی را دارند، از این اسناد و مدارک استفاده می کنند.

شهرت ORM با گذشت زمان گسترش یافت، و دلیل آن نیز این بود که هم کارکنان دفاتر کاخ سفید فکر می کنند که ORM آنها را از دست انبوهی از کاغذها و مدارک نجات داده است، و هم این که در حقیقت، ORM قادر است در اسرع وقت نیازهای کارکنان را برآورده ساخته و یا جعبه های اسناد و مدارک را به آنها بازگرداند.

بازگشت به نقطه آغاز

با گذشت هفته ها، ماه ها، و سال ها و به موازات افزایش تجربه و پختگی دولت، رابطه ORM نیز با کارکنان سیاسی گسترش می یابد. آشنایی ها تبدیل به روابط دوستانه می شود،

اداره اسناد ملی، تمام مدارک مربوط به ریاست جمهوری را حفظ می کند - اسناد مکتوب، چاپ شده، الکترونیک و ضبط شده. اینجا یک بایگان به نوار هانی که اخیراً از کتابخانه نیکسون در یوربا لیندا، کالیفرنیا در دسامبر 2008 راجع به کاخ سفید دوران نیکسون ضبط شده است، در اینترنت گوش می دهد.

خواهد شد تا ضمن آماده شدن برای ترک کاخ سفید، همچنان وظایف و مسئولیت های خود را انجام دهند. این موضوع درک شده است که مجتمع کاخ سفید، مانند اقامتگاه رییس جمهور، متعلق به مردم آمریکا است، و باید اطمینان حاصل شود که کارکنان کاخ سفید مانند یک میهمان که خانه میزبان خود را ترک می کند، از این مجتمع خارج می شوند - و این مجتمع را به وضعیتی مناسب، و شاید بهتر از وضعیت آن هنگام ورود، به کارکنان بعدی تحویل می دهند. در اغلب موارد این روحیه وجود دارد.

همچنین رهنمودها و مهلت هایی نیز صادر می شود. اداره مدیریت بایگانی ها اجازه خواهد یافت تا تمامی دفاتر کاخ سفید را بررسی کند تا تعداد جعبه های

لازم برای توزیع بین کارکنان برای جمع آوری اسناد و مدارک باقی مانده را تعیین کند.

کارکنان شروع به ترک کاخ سفید خواهند کرد و این امر مسئله دیگری را به ذهن می آورد - مالکیت اسناد و مدارک.

همواره تعدادی از کارکنان کاخ سفید اعتقاد دارند که اسناد و پرونده های موجود در دفاتر آنها جزو اموال شخصی آنها محسوب می شود. تا پیش از تصویب قانون بایگانی اسناد ریاست جمهوری (PRA) در سال 1978، این اسناد و تمامی پرونده های دیگر موجود در کاخ سفید، به صورت تاریخی جزو اموال رییس جمهور محسوب می شدند و او می توانست در مورد آنها هر تصمیمی را که می خواهد، بگیرد. اما اکنون دیگر این گونه نیست. به موجب قانون PRA این اسناد و مدارک جزو اموال دولتی محسوب می شوند. به غیر از برخی از اسناد و مدارک "سیاسی" خاص، نه رییس جمهور و نه هیچ یک از کارکنان نمی توانند ادعایی در مورد اصل و یا رونوشت این مدارک داشته باشند. این اسناد و مدارک نباید از کاخ سفید خارج شوند، مگر برای انتقال به آرشیو ملی و سپس به کتابخانه ریاست جمهوری. ORM با توجه به مسئولیت خود در این زمینه، تلاش می کند تا این قوانین را برای کارکنان توضیح دهد، و می داند که اغلب با برخورد سرد آنها روبرو خواهد شد. تاکید بر یک رهنمود ساده در اغلب موارد کافی است: "ثما با دست خالی به این جا می آید. هنگام رفتن نیز هیچ چیزی را با خود نخواهید برد."

و جدایی ها چه در حین فعالیت دولت و چه با پایان یافتن دولت، موجب ناراحتی و دلنگی واقعی می شود. تجربه کار در کاخ سفید تا حدی شبیه به حضور بر روی یک کشتی و تلاش برای هدایت آن در میان امواج خروشان است. تمامی افراد در کنار یک دیگر و به صورتی برابر تلاش می کنند تا "کشتی کشور" را از میان تنداب های بی شمار، ترعه های نامعلوم، و گرداب های تند در امنیت کامل به سمت ساحل امن هدایت کنند. و بدین ترتیب تفاوت بین کارکنان سیاسی و تخصصی در درجه دوم اهمیت قرار می گیرد و ارتباط بین آنها توسعه می یابد.

همزمان با ورود دولت به سال آخر فعالیت خود، ORM با تناوب بیشتری - و در ابتدا به صورتی آرام و باطمینان - لزوم و مزیت جمع آوری پرونده ها و اسناد در جعبه ها و برداشتن فهرست آنها را به کارکنان یادآوری می کند. اغلب کارکنان با وظیفه شناسی کامل تلاش می کنند تا برای کسانی که بعد از آنها می آیند، برای رییس جمهور "خودشان"، و همچنین برای خودشان "فاتر خود را که محل زندگی آنها به شمار می رود" مرتب و منظم کنند.

اگر رییس جمهور در مسند قدرت نتواند در انتخابات دور دوم پیروز شود، شرایط چندان آرام نخواهد بود. همه چیز در قالب چند هفته، از هفته اول ماه نوامبر تا 20 ژانویه، خلاصه می شود. مجتمع کاخ سفید تبدیل به یک محل نگهداری اجساد خواهد شد که همه مردگان در آن بیدار شده اند.

خوشبختانه، روند انتقال پس از آغاز شدن، شیوه ای معمولی و عادی را طی خواهد کرد. رهنمودهای لازم به کارکنان ارابه

می باشد، باید مانند تمامی چیزهای دیگر به آرشیو ملی انتقال یافته و نسخه برداری شود. این روند همواره بسیار پیچیده و بفرنج است. متخصصان کامپیوتر در اداره آرشیو ملی برای چندین هفته با متخصصان کامپیوتر کاخ سفید همکاری خواهند کرد تا این طرح عظیم را به انجام برسانند. پس از نسخه برداری از این پایگاه داده ها، روند ظاهرا پایان ناپذیر بازبینی و آزمایش آغاز می شود تا اطمینان حاصل شود که تمامی جزئیات این اطلاعات، منتقل شده و قابل بازیافت هستند. زیرا اگر این نسخه برداری از پایگاه داده ها دچار مشکل و یا ایرادی شود، شغل و اعتبار بسیاری از افراد به مخاطره خواهد افتاد و ایجاد دوباره این پایگاه داده ها، اگر امکان پذیر

Courtesy: William J. Clinton Presidential Library

یک مقام رسمی در ساختمان دفتر اجرایی آیزن هاور از جعبه های موجود قبل از انتقال آنها به اداره اسناد ملی، صورت برداری می کند.

تسریع در روند کار

باشد، بسیار پرهزینه خواهد بود. هیچ جایی برای خطا و اشتباه وجود ندارد. هنگامی که آخرین آزمایش نیز انجام شده و نتایج آن دقیقا مانند اطلاعات موجود در پایگاه داده های اصلی می باشد، همه نفس راحتی خواهند کشید. تنها در این زمان است که مرکز کامپیوتر کاخ سفید می تواند بالاخره تمامی اطلاعات را پاک کرده و شروع به ذخیره سازی اطلاعات دولت جدید کند.

با این حال، این تصمیم و زمان اتخاذ آن باید به صورتی دقیق و حساب شده تنظیم شود، زیرا جنبه های مهم دیگری نیز در زمینه این قطع ارتباط با گذشته وجود دارد. از آن زمان تا پایان دوره دولت، پایگاه داده های نسخه برداری شده، پاسخگوی نیازهای ORM برای فراهم ساختن اطلاعات برای کاخ سفید خواهد بود. اما این مسئله، تنها جنبه این قضیه نیست.

متأسفانه، این مسئله دارای بُعد دیگری نیز می باشد. اداره مدیریت بایگانی ها دیگر قادر نخواهد بود هیچ گونه اطلاعاتی را نه به پایگاه داده های قدیمی و نه به پایگاه داده های جدید وارد کند. سوابق کامپیوتری این دولت پایان یافته خواهد بود. با این اقدام، ماهیت سوابق کامپیوتری این دولت تغییر خواهد کرد، و تبدیل به یک پایگاه داده های بایگانی شده خواهد شد. به بیان دیگر، با قطع بند ناف، این بدن خواهد داشت. از همین رو، زمان این اقدام در زمینه قطع ارتباط با گذشته، برای ORM به منزله یک انتخاب خیلی سخت بین تمایل خود برای آماده کردن پایگاه داده ها برای دولت جدید از یک سو، و تمایل برای وارد ساختن اطلاعات دولت گذشته به پایگاه داده ها تا حد ممکن، از سوی دیگر می باشد. این امر، تصمیم گیری ساده ای نیست.

در عین حال، عامل دیگری نیز در این میان تاثیرگذار خواهد بود و زمینه ساز نگرانی هایی خواهد شد. طبیعت ممکن است

با این حال، موضوع مالکیت اسناد و مدارک به اهمیت موضوع بسته بندی کردن و خارج ساختن این اسناد از مجتمع کاخ سفید نمی باشد. بدیهی است که انجام این کار در درجه نخست اهمیت اصلی است. بلافاصله پس از انتخابات، اداره آرشیو ملی و وزارت دفاع به کمک ما می آیند. روند انجام کار به سرعت افزایش یافته، و با گذشت ماه نوامبر و دسامبر، به اوج خود می رسد.

سپس تلفن های ORM شروع به زنگ زدن می کند تا به ما اطلاع دهند که جعبه های اسناد بسته بندی و صورت برداری شده اند و آماده انتقال هستند. محوطه های بارگیری برای قرار دادن جعبه ها بر روی صفحه های حمل بار آماده می شوند، و سپس جعبه ها با تسمه بسته شده و در نهایت با پوششی پلاستیکی به نام شرینگ بسته بندی می شوند. لیفتراک ها این بسته های بزرگ را بر روی کامیون هایی که در مسیر بین ساختمان غربی و ساختمان ریاست جمهوری آیزنهاور ایستاده اند، بارگیری می کنند. سپس این بسته ها به مکان هایی که جای آنها اعلام نمی شود، منتقل می شوند. موقعیت لجستیکی این انبارها واقعا حیرت آور است. متأسفانه، اسناد و مدارکی که به این مکان های نامشخص منتقل می شوند، ممکن است باز هم مورد نیاز باشند و در صورت نیاز کارمندان به آنها، باید بازگردانده شوند. پیدا کردن یک جعبه خاص واقعا کاری شاق و طاقت فرسا است. امکان درخواست هر جعبه ای وجود دارد، و بله، این جعبه حتما در قسمت انتهایی یکی از بسته های بزرگ و در پایین ترین قسمت یک صفحه حمل بار در دورترین نقطه انبار خواهد بود.

این کار دارای جنبه های بسیار مشکل دیگری نیز است. پایگاه داده های الکترونیکی که محتوی حجم انبوهی از اطلاعات

برخی از آنها لیخندهایی حاکی از شادی بر لب دارند و برخی نیز لیخندی تلخ.
”سلام.“
”عصر به خیر.“

در این لحظه، یکی از کارکنانی که در حال ترک کاخ سفید است، نمی تواند از علایق حزبی خود چشم پوشی کند، و با لحنی آرام و همراه با یک لیخند می گوید: ”لطفا مواظب همه چیز باشید... ما چهار سال دیگر برمی گردیم.“

تازه واردان نیز لیخند می زنند، و یکی از آنها با لحنی که حاکی از درک و تفاهم است، می گوید: ”بسیار خوب.“

و سپس هریک به راه خود می روند. دست دادن، نه مشت زدن به یک دیگر، نه سنگریندی، و نه استفاده از اسلحه.

و بدین ترتیب یک دور دیگر نیز به پایان می رسد و دور جدیدی آغاز می شود. دموکراسی آمریکایی جریان دارد. ■

عقاید بیان شده در این مقاله، لزوماً بیانگر نظرات یا سیاست های دولت ایالات متحده نمی باشد.

بین ماه های نوامبر و فوریه، خشم آلود و یا آرام باشد. در حالت خوشبینانه ما امیدواریم که دمای هوا بالای صفر باشد. باران، تگرگ، و برف چندان مورد علاقه ما نیستند: آنها همراه با دمای زیر صفر درجه، موجب بروز مشکلاتی در زمینه جابجایی و زمان بندی انتقال کامیون ها و لیفتراک ها خواهند شد. هر ساعت و روزی که هوا خوب و مناسب باشد، برای ما بسیار ارزنده خواهد بود.

اما کار ما هنوز به پایان نرسیده است. گذشته از تمام این موارد، این نگرانی وجود دارد که در نوزدهم ژانویه هنوز اسناد و مدارک و جعبه هایی که باید جابجا شوند، در بخش های مختلف مجتمع کاخ سفید باقی مانده باشند. این اتفاق قبلاً نیز رخ داده است. معمولاً در صبح روز بیستم ژانویه هیچ نقل و انتقالی صورت نمی گیرد؛ نه کامیون ها و نه جعبه ها. تنها تعداد کمی از کارکنان ممکن است وارد مجتمع کاخ سفید شوند. همه چیز برای رژه روز تحلیف در خیابان پنسیلوانیا به حالت ”ساکن و ایستا“ درمی آید. هر آن چیزی که در مجتمع کاخ سفید باقی مانده است، تا روز بعد در آنجا خواهد ماند. با تمام پیچیدگی این موضوع، همه شرایط را درک کرده و با آن موافق هستند. این اولویت ها مهم تر از هر چیزی به شمار می روند. در حقیقت، این گونه نیست که اسناد و مدارکی که در کاخ سفید باقی مانده اند، هیچ گاه تحویل کتابخانه ریاست جمهوری نخواهند شد. هفته ها و ماه ها پس از آغاز به کار دولت جدید، پرونده ها و مدارکی که از قلم افتاده اند در کمد ها، قفسه ها، و میز های بلااستفاده، پیدا خواهند شد. ORM پس از پیدا شدن این اسناد و مدارک آنها را برای انتقال به کتابخانه ریاست جمهوری مرتبط، به اداره آرشیو ملی منتقل خواهد کرد.

درود و خدانگهدار

ساعت 12:15 است. من باید از دفتر خود در ساختمان ریاست جمهوری آیزنهاور برای بازدید دیگر به ساختمان غربی بروم. هنگام نزدیک شدن به درب ساختمان غربی با صحنه ای رویرو می شوم که هیچ گاه آن را فراموش نخواهم کرد.

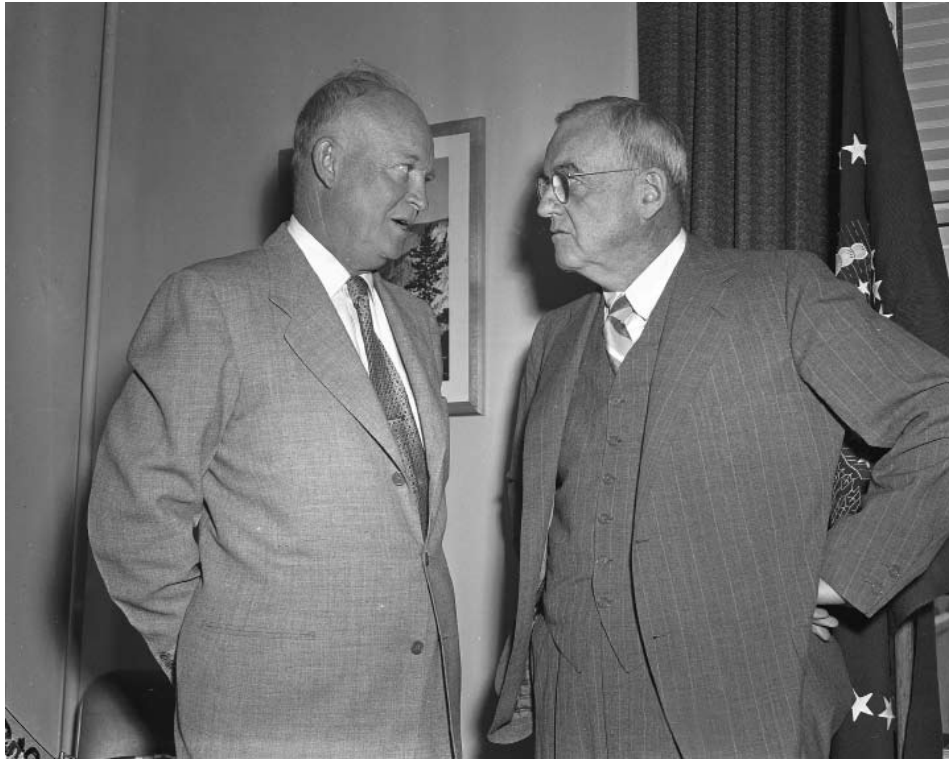
اشخاص زیادی در حال خارج شدن از درب زیرزمین ساختمان غربی هستند، و در همین زمان بسیاری از کارکنان دولت جدید در حال ورود به ساختمان می باشند. همه برای یک لحظه توقف می کنند، و نمی دانند که در این دیدار تصادفی باید چگونه برخورد کنند. سپس آنها با یک دیگر دست می دهند، در حالی که

بیل کلینتون رئیس جمهوری وقت و جرال فوردر رئیس جمهوری گذشته، به پرزیدنت اچ دابلیو بوش در مراسم اهداء کتابخانه ریاست جمهوری جورج بوش در کالج استیون در تکزاس، که در نوامبر سال 1997 برپا گردید، می پیوندند. طبق قانون، مدارک مربوط به ریاست جمهوری توسط اداره اسناد ملی برای انتقال به کتابخانه های ریاست جمهوری حفظ می شود

انتقال به دوره دوم ریاست جمهوری

نوشته جان پی. برک

پرزیدنت دوايت آيزن هاور با جان فوستر دالس وزير امور خارجه، که از 26 ژانويه سال 1953 تا 22 آوريل سال 1959 یک ماه قبل از مرگش عهده دار آن مقام بود، مشورت می کند. بسیاری از اعضای کابینه آيزن هاور، در دوره دوم ریاست جمهوری او، نیز به خدمات خود ادامه دادند.

© AP Image

ریاست جمهوری با چالش های مهم و یکسانی روبرو بوده اند. از 19 رییس جمهور ایالات متحده از سال 1900 تا کنون، 8 رییس جمهور برای بار دوم انتخاب شده اند (شامل ویلیام مک کینلی و ریچارد ام. نیکسون، که دور دوم ریاست جمهوری خود را به پایان نرساندند). علاوه بر این، چهار معاون رییس جمهوری که جانشین رییس جمهور شدند نیز توانسته اند به طور مستقل در انتخابات ریاست جمهوری شرکت کنند (تئودور روزولت، کالوین کولیدج، هری ترومن، و لیندون جانسون). از همین رو، احتمال بسیار زیادی وجود دارد که رییس جمهور در مسند قدرت که واجد شرایط لازم برای دور دوم ریاست جمهوری نیز باشد، خود را برای تصدی مجدد ریاست جمهوری آماده کند.

انتقال قدرت برای دور دوم ریاست جمهوری، از برخی لحاظ دربرگیرنده چالش های ساده تری است. روسای جمهور در مسند قدرت مجبور نیستند که با عجله و طی تقریباً 75 روز از روز انتخابات در ماه نوامبر تا روز تحلیف رییس جمهور در 20 ژانویه، کارکنان مهم کاخ سفید، کابینه، و معاونان کابینه را انتخاب کنند. شرایط در مورد وزارتخانه ها و سازمان های مختلف نیز به ویژه به نفع روسای جمهور در مسند قدرت

احتمال بسیار زیادی وجود دارد که یک رییس جمهور در مسند قدرت که واجد شرایط لازم برای دور دوم ریاست جمهوری باشد، خود را برای این تجربه آماده کند. دور دوم ریاست جمهوری دربرگیرنده چالش های جدیدی است. این چالش ها، غیرقابل حل شدن نیستند. و برخی از روسای جمهور در این زمینه موفق تر از سابرین بوده اند. در دور دوم نیز مانند تجربه موفقیت آمیز دور اول، برنامه ریزی انتقال کارآمد ضروری است.

جان پی برک، استاد دانشگاه ورمونت و متخصص سیاست در آمریکا، شیوه ریاست جمهوری در آمریکا، و مسائل مربوط به روابط عمومی و امور اخلاقی می باشد. او مقاله های متعددی در مورد انتقال ریاست جمهوری و همچنین دو کتاب به نام های رییس جمهور شدند: انتقال دولت بوش - 2003-2000 و انتقال های ریاست جمهوری: از سیاست تا عمل نگاشته است، که به انتقال دولت های کارتر، ریگان، بوش پدر، و کلینتون و اوایل دوران ریاست جمهوری آنها می پردازد.

در حالی که روند انتقال قدرت به روسای جمهور تازه انتخاب شده، همواره مورد توجه بیشتری بوده است، روسای جمهور در مسند قدرتی که توانسته اند مجدداً برای دور دوم در انتخابات شرکت کنند نیز در آماده سازی خود برای دور دوم

© AP Images

پرزیدنت جورج دبلیو بوش در حال دیدار با اعضای کابینه خود در سپتامبر 2006. همه این مقامات طی دوره دوم تصدی بوش روی کار آمدند.

سنا دارند، با این حال، در این زمینه نیز روسای جمهور در مسند قدرت دارای مزایایی هستند. آنها برای تکمیل 1500 تا 2000 پستی که اکنون بخشی از بدنه قوه مجریه به شمار می روند، با محدودیت زمانی روبرو نیستند. کارکنان متخصص و ارزشمند می توانند در سمت های خود ابقاء شده و یا در پست های بالاتری منصوب شوند. مهم تر از همه این که، آنها مانند کارکنان تازه کار یک رییس جمهور تازه انتخاب شده، نیازی به صرف زمان و انرژی زیاد برای یادگیری مسئولیت ها و وظایف خود ندارند. هنگام انتقال روسای جمهور از دور اول به دور دوم، یک حافظه درونی سازمانی در اعضای کابینه آنها وجود دارد، که در زمان تغییر رییس جمهور شاهد آن نیستیم.

الگوهای متفاوت

با توجه به آزادی انتخاب گسترده تر در زمینه تغییر کارکنان و نبود محدودیت های زمانی، جای تعجبی ندارد که اقدامات روسای جمهور در مسند قدرت طی انتقال به دوره دوم ریاست جمهوری بسیار متنوع و متفاوت بوده است. برای دوایت آیزنهاور – که از 1953 تا 1961 دو دوره رییس جمهور ایالات متحده بود – عدم تغییر کابینه امری طبیعی به شمار می

است. در صورت صلاحدید رییس جمهور، کارکنان منصوب کنونی می توانند به فعالیت های خود ادامه دهند، و یا در چهارچوب زمانی که رییس جمهور تعیین می کند، تعویض شوند. این امر مزیت بسیار بزرگ به شمار می رود. از همه مهمتر این است که اعضای کابینه و معاونان و جانشینان آنها نیازی به رای اعتماد مجدد مجلس سنا نخواهند داشت.

در مقابل، با توجه به عدم وجود ”دولت سایه“ که در بسیاری از سیستم های پارلمانی وجود دارد، روسای جمهوری که تازه انتخاب شده اند باید در کوتاه ترین زمان ممکن اعضای کابینه خود را انتخاب کرده و منصوب کنند. خوشبختانه مجلس سنا معمولاً در زمینه تأیید این کاندیداها بسیار سریع عمل می کند. تعیین جانشینان و معاونان اعضای کابینه، روندی مشکل تر است: فاصله زمانی بین انتخاب رییس جمهور تا تأیید این معاونان و جانشینان توسط مجلس سنا، اکنون در حدود هشت ماه می باشد. از همین رو در حالی که اعضای یک دولت جدید برای مدت زمان تقریباً قابل توجهی کامل نیستند، رییس جمهور در مسند قدرت در اوایل دوره دوم ریاست جمهوری خود می تواند بر قدرت و توانایی بیشتر دولت خود اتکا کند.

تعداد انگشت شماری از کارکنان کاخ سفید نیاز به تأیید مجلس

رفت. در آغاز دور دوم ریاست جمهوری آیزنهاور، هیچ یک از کارکنان عالی رتبه کاخ سفید (به غیر از بازگشت رابرت کاتلر به عنوان مشاور امنیت ملی) تغییر نکردند. در نهایت 3 عضو از 10 عضو کابینه تغییر کردند که این موضوع نیز مدت ها پس از آغاز دور دوم ریاست جمهوری آیزنهاور و در سال 1957 رخ داد.

ریچارد نیکسون پس از آن که در سال 1972 برای بار دوم به ریاست جمهوری انتخاب شد، خواستار استعفای تمامی سیاستمداران منتخب دولت خود شد؛ تغییرات اعمال شده در کابینه بسیار چشمگیر و تغییر کارکنان به نسبت کمتر بود. از 11 عضو کابینه در آن زمان، 8 عضو جای خود را به اعضای جدید دادند. در پایان سال و با گسترش رسوایی و اترگیت، دو عضو دیگر کابینه نیز تغییر کردند که بدین ترتیب تعداد اعضای تغییر یافته کابینه به 10 عضو رسید. اما اچ. ار. هالدمن و جان ارلیچمن، مشاوران اصلی نیکسون و همچنین هنری کیسینجر، مشاور امنیت ملی - تا زمانی که رسوایی و اترگیت دامنگیر آنها نیز شد، در پست های خود باقی ماندند. دوران دوم ریاست جمهوری رونالد ریگان و بیل کلینتون دربرگیرنده تغییرات چشمگیری هم در کابینه و هم در کارکنان

در 1972، پرزیدنت نیکسون با هنری کیسینجر، یکی از معدود مقامات بلندپایه ای که در دوره دوم تصدی او در سمت خود باقی ماند، دیدار می کند.

بود. هر دو، رییس کارکنان کاخ سفید و مشاوران امنیت ملی خود را تغییر دادند (ریگان در سال 1985)؛ هفت عضو از سیزده عضو کابینه ریگان، و هشت عضو از چهارده عضو کابینه کلینتون را چهره های جدید تشکیل می دادند. با این حال، در دور دوم ریاست جمهوری جورج دبلیو بوش، تغییر کارکنان کاخ سفید روندی عادی و معمولی داشت و بسیاری از مقام های برجسته در پست های خود باقی ماندند؛ اندرو کارد جونور، رییس کارکنان کاخ سفید؛ دن بارتلت، مدیر ارتباطات؛ جاش بولتن، مدیر دفتر مدیریت و بودجه؛ و کارل راول، مشاور ارشد در پست های خود باقی ماندند. در کابینه نیز

9 عضو از 15 عضو کابینه تغییر کردند.

با جود این، روسای جمهور در مسند قدرت برای تصمیم گیری در مورد انتخاب کارکنان و اعضای کابینه برای دور دوم ریاست جمهوری خود با چالش هایی نیز روبرو هستند:

- بسیاری از کارکنان و اعضای کابینه که در دور اول منصوب شده اند، ممکن است خواستار ادامه فعالیت های خود باشند.
- گزینه های جدید پیش رو ممکن است دارای استعداد و توانایی های کمتری بوده و یا تمایلی به همکاری نداشته باشند.
- کسانی که همچنان در سمت های خود ابقاء شده و یا به سمت های بالاتری ترفیع می یابند، ممکن است به منافع و موفقیت اداره ها و وزارتخانه های خود نسبت به برنامه کاری رییس جمهور پایبندی بیشتری داشته باشند.
- فشارهای سیاسی اعمال شده توسط رای دهندگان حوزه های انتخاباتی بر مسئولان و مقام هایی که در سمت های خود ابقاء شده اند نسبت به چهره های تازه بیشتر است.

مشکلات سیاسی

روسای جمهور در مسند قدرت علی رغم فراغت خاطر بیشتر در زمینه تعیین کارکنان و اعضای کابینه، با چالش های منحصر به فردی نیز روبرو هستند: کاهش قدرت سیاسی، افزایش مخالفت های سیاسی، کاهش حمایت های رسانه ها، و دستاوردهای ریاست جمهوری نسبتاً کمتر در دور دوم. محدودیت دوره های تصدی ریاست جمهوری به موجب متمم بیست و دوم قانون اساسی ایالات متحده، که در سال 1951 به تصویب رسیده است، یه ویژه باعث تضعیف قدرت سیاسی روسای جمهور پس از ترومن شده است: اکنون بلافاصله پس از انتخاب مجدد یک رییس جمهور برای دور دوم، همه درباره "ناکارآمدی سیاسی و عدم توانایی" او صحبت می کنند. در صورتی که رییس جمهور با اختلاف آرای ناچیزی پیروز شود، مانند وودرو ویلسون در سال 1916 و بیل کلینتون در سال 1996 (هر دو با 49.2 درصد آرا) و جورج دبلیو بوش در سال 2004 (با 50.7 درصد آرا)، این مشکل جنبه جدی تری پیدا می کند.

حتی اگر پیروزی آنها در انتخابات با اختلاف آرای چشمگیری نیز صورت گرفته باشد، روسای جمهوری که وارد دور دوم ریاست جمهوری خود می شوند، معمولاً به علت عدم پیروزی قاطع حزب خود در انتخابات کنگره با محدودیت ها و ناتوانی هایی روبرو می شوند. در حقیقت، شکست در انتخابات کنگره و یا دستیابی به نتایجی برابر در رقابت های مجلس نمایندگان و مجلس سنا امری بسیار محتمل است: وودرو ویلسون در سال 1916 در انتخابات کنگره 21 کرسی حزب دموکرات در مجلس نمایندگان و 3 کرسی در مجلس سنا را از دست داد؛ آیزنهاور در سال 1956، 2 کرسی مجلس نمایندگان را از دست داده و در تعداد کرسی های حزب او در سنا تغییری حاصل نشد؛ نیکسون در سال 1972، 12 کرسی مجلس نمایندگان را به دست آورد و 2 کرسی سنا را از دست داد؛ ریگان در سال 1984، 14 کرسی مجلس نمایندگان را به دست آورد و 2 کرسی سنا را از دست داد؛ و کلینتون در سال 1996، 9 کرسی مجلس نمایندگان را به دست آورد و 2

کرسی سنا را از دست داد. سه رییس جمهور از این روسای جمهور حتی توانستند در انتخابات عمومی با اختلاف آرای زیادی پیروز شوند: آیزنهاور (57.4 درصد)، نیکسون (60.7 درصد)، و ریگان (58.8 درصد). با وجود پیروزی جورج دبلیو بوش در انتخابات سال 2004 با اختلاف آرای ناچیز، حزب او توانست هفت کرسی مجلس نمایندگان و چهار کرسی مجلس سنا را به دست آورد. اما از اوایل قرن بیستم، تنها فرانکلین دلانو روزولت توانسته است هم با اختلاف آرای زیاد در انتخابات پیروز شود (60.8 درصد) و هم در هر دو مجلس کنگره کرسی هایی را برای حزب خود کسب کند (11 کرسی در مجلس نمایندگان و 6 کرسی در مجلس سنا).

سال 1906 تا کنون حزب هیچ رییس جمهوری در دوره دوم ریاست جمهوری، نتوانسته است در انتخابات میان دوره ای، نه در مجلس سنا و نه در مجلس نمایندگان کرسی هایی را تصاحب کند. تنها مورد استثنا در این زمینه بیل کلینتون است که حزب او در انتخابات میان دوره ای سال 1998 توانست تنها 5 کرسی مجلس نمایندگان را به دست آورد و در کرسی های مجلس سنا تغییری حاصل نشد.

عقلانه است که روسای جمهور در زمینه تعامل خود با قوه مقفقه طی دور دوم ریاست جمهوری خود به نکات زیر توجه داشته باشند:

- روسای جمهور معمولاً در دور اول ریاست جمهوری خود به اولویت های سیاست های داخلی می پردازند، اما ایجاد ائتلاف موفقیت آمیز در زمینه مسایل داخلی، خصوصاً در صورتی که این مسایل بحث برانگیز و مورد مناقشه باشند، در دور دوم ریاست جمهوری مشکل تر است.
- روسای جمهور در دور دوم ریاست جمهوری خود احتمالاً در زمینه مسایل مرتبط با سیاست های خارجی موفق تر خواهند بود، گرچه همراهی و حمایت کنگره نسبت به گذشته کمتر است.
- پیروزی در انتخابات برای دور دوم ریاست جمهوری، اغلب موجب غرور و اعتماد به نفس بیش از حد می شود، و روسای جمهور ممکن است پارا از حدود خود فراتر نهاده (برنامه مداخله در تعیین قضات دیوان عالی توسط فرانکلین روزولت)؛ و یا اشتباهات سنگینی را مرتکب شوند (عکس العمل نیکسون در برابر واترگیت، و ماجرای ایران-کنترا در زمان ریگان).
- در صورتی که لوایح قانونی بلند پروازانه ای وجود دارد، باید آنها را در اوایل دوره دوم ریاست جمهوری به کنگره ارائه کرد؛ قدرت و نفوذ رییس جمهور به عنوان یک چهره ناکارآمد و بدون توانایی سیاسی، با گذشت زمان کاهش یافته؛ از قدرت حزب او در کنگره کاسته خواهد شد؛ و احتمالاً میزان مخالفت های کنگره افزایش می یابد.

به طور کل، توانایی شرکت مجدد در انتخابات برای دور دوم ریاست جمهوری، یک پیروزی و موفقیت شخصی برای رییس جمهور به شمار می رود. اما یک پیروزی شخصی در صورت پیروزی در انتخابات برای دور دوم، لزوماً به معنای یک پیروزی و موفقیت به عنوان رییس جمهور نیست. دور دوم ریاست جمهوری دربرگیرنده چالش های جدیدی می باشد. این چالش ها غیرقابل حل شدن نیستند، و برخی از روسای جمهور در این زمینه موفق تر از سایرین بوده اند. در دور دوم نیز مانند تجربه موفقیت آمیز دور اول، یک برنامه ریزی انتقال کارآمد ضروری است. اما آنچه که زمینه ساز موفقیت در دور دوم می شود، از بسیاری جهات با دور اول تفاوت می کند. روسای جمهور در مسند قدرت با هشباری تمام، اهمیت برنامه ریزی انتقال را درک می کنند، اما باید به این نکته نیز توجه داشته باشند که این برنامه ریزی برای دور دوم با دور اول متفاوت است. ■

نکته جالب این است که این نتایج برای معاونان رییس جمهوری که جایگزین رییس جمهور شده و سپس خود در انتخابات ریاست جمهوری پیروز شدند، جالب توجه تر است: ثنودور روزولت در سال 1904 (56.4 درصد آراء، کسب 44 کرسی در مجلس نمایندگان، سناتورها در آن زمان با انتخابات عمومی انتخاب نمی شدند)؛ کالوین کولیدج در سال 1924 (54 درصد آراء، کسب 22 کرسی در مجلس نمایندگان و 4 کرسی در مجلس سنا)؛ هری ترومن در سال 1948 (49.6 درصد آراء، کسب 75 کرسی در مجلس نمایندگان و 9 کرسی در مجلس سنا)؛ و لیندون جانسون در سال 1964 (61.1 درصد آراء، کسب 36 کرسی در مجلس نمایندگان و 2 کرسی در مجلس سنا).

مفاهیم و معنای سیاست ها

این عدم ارتباط عمومی بین نتایج انتخابات ریاست جمهوری و انتخابات کنگره، حتی در صورتی که رییس جمهور با اختلاف آرای زیادی نیز پیروز شده باشد، موجب می شود که رییس جمهور برای تصویب "قانونی" سیاست های خود در کنگره با مشکلاتی روبرو شود. همچنین دیگر خبری از "دوران دوستی و آشتی" سیاسی که روسای جمهور تازه انتخاب شده در اولین ماه های تصدی ریاست جمهوری از آن بهره مند می شوند نیز نخواهد بود. در نتیجه روسای جمهوری که برای دور دوم انتخاب شده اند، باید برنامه های قانونی خود را با دقت بیشتری انتخاب کنند: زیرا احتمالاً تعداد کمتری از لوایح کاخ سفید تصویب خواهند شد، به رای زنی ها و مصالحه های سیاسی بیشتری نیاز است، و با گسترش نگرش "ناکارآمدی سیاسی و عدم توانایی" رییس جمهور، بر حجم مخالفت ها با او افزوده می شود. روسای جمهوری که برای دور دوم انتخاب شده اند، همچنین با این مشکل روبرو هستند که برخی از قوانین اولویت دار برای آنها، از دور اول ریاست جمهوری آنها باقی مانده است. احتمال تصویب لوایح جدید و بلند پروازانه نیز چندان زیاد نیست.

روسای جمهوری که دور دوم ریاست جمهوری خود را سپری می کنند همچنین باید در حصول اطمینان از تصویب قوانین نیز سرعت عمل به خرج دهند. زیرا احتمالاً انتخابات میان دوره ای موجب تضعیف بیشتر موقعیت آنها می شود. از

عقاید بیان شده در این مقاله، لزوماً بیانگر نظرات یا سیاست های دولت ایالات متحده نمی باشد.

پرسش و پاسخ های متداول درباره انتقال ریاست جمهوری

• **مبنای قانونی فرایند انتقال ریاست جمهوری چیست؟**
فرایند انتقال ریاست جمهوری بر مبنای قوانین سال های 1963 و 2000 است. <http://www.gpoaccess.gov/serial-set/cdocuments/sd106-30/pdf/pl106-293.pdf>
این قوانین چهارچوب قانونی را برای نقش مهم سازمان خدمات عمومی (GSA) در فرایند انتقال تامین می کنند، و به مدیر خدمات عمومی اجازه می دهند که خدمات و تسهیلاتی را که برای تصدی وظایف رسمی ریاست جمهوری منتخب و معاون منتخب ریاست جمهوری مورد نیاز است فراهم آورد.

• **چرا مراسم تحلیف ریاست جمهوری، مدتی طولانی بعد از انتخابات برگزار می شود؟**

در آغاز، مراسم تحلیف ریاست جمهوری در چهارم مارس برگزار می شد، برای اینکه به انتخاب کنندگان هر ایالت اجازه دهند که وقت کافی برای رای دادن داشته باشند. تاریخ چهارم مارس طبق اصلاحیه قانون اساسی 1933 به بیست و نهم ژانویه تغییر داده شد.

ماموران سرویس مخفی درجه های آدم رو را [که برای سرکشی به کابلها و لوله کشی زیر زمینی تعبیه شده] در خیابان پنسیلوانیا در واشنگتن دی سی به مناسبت رژه مراسم گشایش دوره جدید تصدی رئیس جمهوری در 1997 واری می کنند.

• **آمریکایی ها چقدر برای مراسم تحلیف ریاست جمهوری خرج می کنند؟**

هزینه رقص های جشن ریاست جمهوری به طور خصوصی پرداخت می شود، و میزان آن از دولتی به دولت دیگر فرق می کند. جشن ریاست جمهوری جورج دابلیو بوش در سال 2005 شامل نه رقص بود و گرانترین هزینه را در تاریخ، به مبلغی بیش از 42 میلیون دلار داشت. جشن دوره اول ریاست جمهوری کلینتون به میزان 30 میلیون دلار هزینه داشت که با هزینه مراسم تحلیف ریاست جمهوری جورج اچ. دابلیو. بوش در سال 1989 قابل مقایسه بود.
شهردار شهر واشنگتن، دی. سی، پیش بینی کرده است که هزینه های مربوط مسائل امنیتی و خدمات برای مراسم تحلیف ریاست جمهوری سال 2009، برای شهر، 50 میلیون دلار هزینه خواهد داشت. کنگره، هزینه ای به همین مبلغ را برای شهرهای دنوردر ایالت کلرادو و سنت پل در ایالت مینه سوتا برای میزبانی کنوانسیون جمهوریخواهان و دموکرات ها، در آغاز امسال تأمین کرد.

• **چه تدابیر ویژه امنیتی برای این جشن در نظر گرفته شده است؟**

تدابیر امنیتی که در نظر گرفته شده اند شامل بستن هر دو طرف خیابان پنسیلوانیا برای راه رژه در روز مراسم تحلیف ریاست جمهوری، نصب هزاران دوربین نظارت و مراقبت، گشت های هوایی، تیراندازان و بازرسی های بدنی می شوند. تمام رژه و شرکت کنندگان در مراسم رژه و جشن باید از نظر امنیتی مورد بازرسی قرار گیرند. شهر با فراخواندن پلیس های نواحی دیگر نیروی 41,000 نفره پلیس خود را دو برابر می کند، یک طرح مشترک امنیت هوایی، امنیت فضائی منطقه پایتخت واشنگتن را تأمین می کند و تدابیر امنیتی در راه های آبی اطراف شهر نیز افزایش می یابند.

• **آیا کتاب ویژه ای وجود دارد که ریاست جمهوری جدید بر آن سوگند یاد می کند؟**

هر ریاست جمهوری منتخب کتاب انجیلی را انتخاب کرده است. بعضی ها، مثل جورج دابلیو بوش انجیلی را که جورج واشنگتن در سال 1789 برای اولین مراسم تحلیف ریاست جمهوری انتخاب کرد، استفاده کرده اند. باراک اوباما از همان انجیل جلد مخملی شرابی رنگ که توسط آبراهام لینکلن در اولین مراسم تحلیف ریاست جمهوری او در سال 1861 مورد استفاده قرار گرفت، استفاده خواهد کرد.

• **چه زمانی ریاست جمهوری پیشین کاخ سفید را ترک می کند و ریاست جمهوری جدید به آنجا نقل مکان می کند؟**

پاسخ: وقتی که ریاست جمهوری گذشته و جدید و خانواده هایشان، پس از برگزاری یک برنامه دیدار سنتی برای صرف قهوه از کاخ سفید خارج می شوند، در حدود ساعت 10:45 صبح روز 20 ژانویه، یک تیم مرکب از 97 نفر از کارگران کاخ سفید، کار دقیق انتقال را به طور محرمانه با هم آهنگی موثر شروع می کنند. این کارگران فقط در مدت سه ساعت و سائل ریاست جمهوری پیشین و خانواده او را خارج کرده و وسائل ریاست جمهوری جدید و خانواده اش را در 132 اتاق کاخ سفید جای می دهند.

• چه کسی مسئولیت ترتیب دادن مراسم تحلیف ریاست جمهوری را بر عهده دارد؟
سازمان خدمات عمومی در طول مدت انتقال، کمک ها و پشتیبانی های لازم را تأمین میکند. برای مراسم تحلیف گروه های مختلف نظامی کمک های لجستیکی را فراهم کرده و در جشن شرکت می کنند. کمیته برگزاری جشن ریاست جمهوری در باره تمام جزئیات امر، تصمیم می گیرد و کمیته مشترک کنگره برای برگزاری جشن ریاست جمهوری، بسیاری از رویدادهای این مراسم را در کنگره آمریکا، اداره می کند.

• چه کسی ریاست جمهوری را سوگند می دهد؟
به طور سنتی قاضی ارشد دیوان عالی کشور ایالات متحده، ریاست جمهوری جدید را سوگند می دهد.

• آیا مراسم تحلیف معاون ریاست جمهوری برای تصدی مقام نیز، همزمان با مراسم تحلیف ریاست جمهوری انجام می شود؟
مراسم تحلیف معاون ریاست جمهوری قبل از مراسم تحلیف ریاست جمهوری انجام می شود. برای نمونه، معاون دیوان عالی کشور روت بیدر جینس برگ مراسم تحلیف آل گور را عهده دار بود، جسی نورمن آمیزه ای از تصنیف های میهنی و روحانی خواند و سپس بیل کلینتون برای تصدی مقام ریاست جمهوری سوگند یاد کرد.

• آیا ریاست جمهوری پیشین یا ریاست جمهوری جدید باید بودجه را تسلیم کند؟
قبل از سال 1990 تمام روسای جمهوری پیشین به هنگام پایان تصدی مقام موظف به تسلیم بودجه بودند، ولی قانون 1990 به رئیس جمهوری پیشین اجازه داد که تسلیم بودجه را به جانشین خود محول کند، از آن تاریخ تسلیم بودجه امری اختیاری است.

افراد سپاهی لشکر در 11 ژانویه 2009، در یک تمرین مربوط به مراسم گشایش دوره ریاست جمهوری شرکت می کنند.

• ما می دانیم باراک اوباما، بسکتبال را دوست دارد. آیا در کاخ سفید، زمین بسکتبال وجود دارد؟

در نزدیک استخر شنا یک زمین بسکتبال و همچنین یک زمین بازی هورس شو که توسط جورج اچ دابلیو بوش ساخته شد، وجود دارد. برای اطلاعات بیشتر به تارنمای زیر مراجعه نمایید.

<http://www.whitehousemuseum.org>

• آیا جشن مراسم تحلیف ریاست جمهوری، همیشه در واشنگتن، دی. سی برگزار می شود؟ چه زمانی در جای دیگر برگزار شده است؟

در شرایط معمول، مراسم تحلیف ریاست جمهوری در پله های کنگره در شهر واشنگتن، دی. سی به انجام می رسد. اولین مراسم تحلیف ریاست جمهوری در زمان جورج واشنگتن در سال (1789) در نیویورک و جشن دوره دوم ریاست جمهوری او در فیلادلفیا، برگزار شد. مراسم تحلیف ریاست جمهوری توماس جفرسون در سال

(1801)، برای اولین بار در واشنگتن دی. سی که در ژوئن سال 1800 بعنوان پایتخت ایالات متحده تعیین شد، برگزار شد. در موارد فوق العاده و استثنائی، انتقال، مانند هنگام مرگ ریاست جمهوری، مراسم تحلیف ریاست

جمهوری جدید، هرچه زودتر انجام می گیرد. برای نمونه وقتی جان اف کندی به قتل رسید، لیندون جانسن مراسم تحلیف را زیر نظر یک قاضی فدرال ناحیه، در نیروی هوایی (داخل هواپیمای ریاست جمهوری) انجام داد. و بعد از مرگ وارن جی. هاردینگ، کالوین کولیدج زیر نظر پدرش در یک دفتر اسناد رسمی در خانه خانوادگی در شهر پلیموت ایالت ورمونت سوگند یاد کرد.

• چگونه می توان رویدادهای مربوط به انتقال قدرت را پی گیری کرد؟
تیم انتقال اوباما، برنامه انتقال را در تارنمای زیر شرح داده است.

www.change.gov

منابع بیشتر

کتاب ها، مقالات، و تارنما های گوناگون درباره دوره انتقال قدرت ریاست جمهوری

کتاب ها:

Defense Imperatives for the New Administration. Washington, DC: Defense Science Board, 2008. http://www.acq.osd.mil/dsb/reports/2008-11-Defense_Imperatives.pdf [PDF format, 72 pages].

Fisher, Louis. Presidential Power in National Security: A Guide to the President Elect. Washington, DC: White House Transition Project, Law Library of Congress, 2007. - <http://www.loc.gov/law/help/usconlaw/pdf/presidential-power-national-security.pdf> [PDF format, 16 pages].

Haas, Richard N. A Time for Diplomatic Renewal: Toward a New U.S. Strategy in the Middle East. Washington, DC: Brookings Institution Press, 2008. http://www.brookings.edu/~media/Files/rc/papers/2008/12_middle_east_haass/12_middle_east_haass.pdf [PDF format, 26 pages].

Halchin, L. Elaine. Presidential Transitions: Issues for Outgoing and Incoming Administrations. Washington, DC: Congressional Research Service, 2008. <http://www.fas.org/sgp/crs/misc/RL34722.pdf>

Liberty and Security: Recommendations for the Next Administration and Congress. (2009 Transition, Constitution Project) - <http://2009transition.org/liberty-security/>

Pemberton, Miriam. Report of the Task Force on a Unified Security Budget for the United States, FY 2009. Washington, DC: Foreign Policy in Focus, Institute for Policy Studies, 2008. <https://www.policyarchive.org/bitstream/handle/10207/10955/USB-FY-2009.pdf?sequence=1> [PDF format, 68 pages].

Protecting Homeland From Day One: A Transition Plan. Washington, DC: The Third Way, 2008. http://www.thirdway.org/data/product/file/175/Homeland_Security_Presidential_Transition_Manual_--_final.pdf [PDF format, 30 pages].

Rollins, John. 2008-2009 Presidential Transitions: National Security Considerations and Options. Washington, DC: Congressional Research Service, 2008.

Abramson, Mark A., ed. Getting It Done: A Guide for Government Executives. Lanham, MD: Rowman & Littlefield Publishers, 2008. <http://www.businessofgovernment.org/pdfs/GettingItDone.pdf> [PDF format, 150 pages].

Abramson, Mark A., ed. The Operator's Manual for the New Administration. Lanham, MD: Rowman & Littlefield Publishers, 2008. http://www.businessofgovernment.org/pdfs/Operators_Manual.pdf [PDF format, 194 pages].

The Plum Book (United States Government Policy and Supporting Positions): 2008 Edition <http://www.gpoaccess.gov/plumbook/2008/index.html>

PrunesOnline: A Guide to Presidential Appointments <http://www.excellenceintransition.org/>

Transition to a New Presidential Administration. (U.S. Office of Personnel Management) <http://www.opm.gov/transition/TRANS20R-Ch1.htm>

U.S. Office of Personnel Management. Presidential Transition: Guide to Federal Human Resources Management. Washington, DC: Office of Personnel Management, 2008. - <http://www.chcoc.gov/Transmittals/Attachments/trans1300.pdf> [PDF format, 66 pages].

"I Do Solemnly Swear ..." (Library of Congress) <http://memory.loc.gov/ammem/pihtml>

"I Do Solemnly Swear" (U.S. Senate Historical Office) - http://www.senate.gov/artandhistory/art/common/image_collection/inauguration_slideshow.htm

Inaugural History - <http://inaugural.senate.gov>

Joint Congressional Committee on Inaugural Ceremonies - <http://inaugural.senate.gov/index.cfm>

Campbell, Kurt M. Difficult Transitions: Foreign Policy Troubles at the Outset of Presidential Power. Washington, DC: Brookings Institution Press, 2008.

بلاگ ها:

The Government Domain: Tracking the Transition
<http://www.llrx.com/columns/govdomain39.htm>

National Journal: Lost in Transition
<http://lostintransition.nationaljournal.com/>

Office of the President Elect — the blog
<http://change.gov/newsroom/blog/>

The Presidential Transition (from the IBM Center for the Business of Government)
<http://transition2008.wordpress.com/>

Resource of the Week: Change Is Good
<http://www.resourceshelf.com/2008/11/10/resource-of-the-week-change-is-good/>

تار نماها:

Brookings Institution: The Presidential Transition
<http://www.brookings.edu/topics/presidential-transition.aspx>

C-SPAN: Presidential Transition
<http://www.c-span.org/special/presidential-transition.aspx>

In-Depth Coverage: Obama's Transition to Power
http://www.pbs.org/newshour/indepth_coverage/white_house/transition2008/

Office of the President-Elect
<http://change.gov>

The Presidential Transition
<http://www.govexec.com/specialreports/transition.htm>

Presidential Transition. (U.S. General Services Administration)
<http://www.gsa.gov/Portal/gsa/ep/home.do?tabId=15>

Transition: 2008 Presidential Campaign
<http://www.gwu.edu/~action/2008/chrntran08.html>

The U.S. Department of State assumes no responsibility for the content and availability of the resources listed above. All Internet links were active as of January 2009.

<https://www.policyarchive.org/bitstream/handle/10207/9671/RL34456.pdf?sequence=1> [PDF format, 52 pages].

Shorris, Anthony E. *Breaking Down Walls: Overcoming Institutional Barriers to Infrastructure Investment*. Washington, DC: The Century Foundation, 2008. - <http://www.tcf.org/publications/economic-sinequality/shorris.pdf> [PDF format, 26 pages].

U.S. Government Accountability Office: 2009 Congressional and Presidential Transition
http://www.gao.gov/transition_2009/

Burke, John P. *Presidential Transitions: From Politics to Practice*. Boulder, CO: Lynne Rienner Publishers, 2000.

The Council for Excellence in Government: Presidential Transition - <http://www.excelgov.org/Other/transition.cfm?ItemNumber=10414&navItemNumber=9426>

Hess, Stephen. *What Do We Do Now? A Workbook for the President-elect*. Washington, DC: Brookings Institution Press, 2008.

Hogue, Henry B. *Presidential Transition Act: Provisions and Funding*. Washington, DC: Congressional Research Service, 2008. - <http://fpc.state.gov/documents/organization/112445.pdf>

The Oval Office Facebook Group — Government 2.0: The Presidential Transition. (Science Progress). November 3, 2008. - <http://www.scienceprogress.org/2008/11/the-oval-office-facebook-group/>

Passing the Baton: Preparing for the Presidential Transition. (Hearing of the Subcommittee on Government Management, Organization, and Procurement, House Committee on Oversight and Government Reform, U.S. Congress)
<http://governmentmanagement.oversight.house.gov/story.asp?id=2170>

Smith, Stephanie. *Presidential Transitions*. Washington, DC: Congressional Research Service, 2008.
<http://www.fas.org/sgp/crs/misc/RL30736.pdf> [PDF format, 38 pages].

2008-09 Presidential Transition Resources Web Site
<http://directory.presidentialtransition.gov>

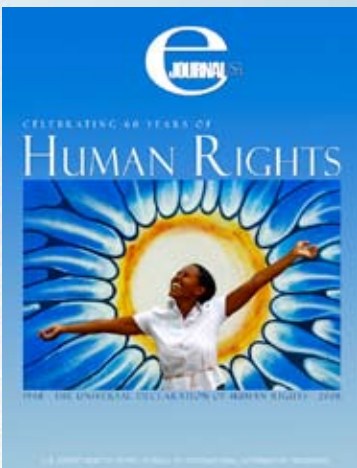
The White House Transition Project
<http://whitehousetransitionproject.org/>

America.gov
Telling America's Story

eJOURNALUSA

<http://www.america.gov/persian>

A
MONTHLY
JOURNAL
OFFERED IN
MULTIPLE
LANGUAGES

